

KESKENY ÚT

A KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI ÉS MISSZIÓI INTÉZET LAPJA VI. ÉVFOLYAM, 28. SZÁM, 2003. DECEMBER

MIÉRT SZÜLETETT JÉZUS?

•
TUDATLANSÁG...

•
ISTEN AKARATA AZ ÉLETEDBEN

•
HOGY NE LEGYETEK RESTEK:
AVAGY NÉHÁNY GONDOLAT
A LUSTASÁGRÓL

•
A JÓ ÚTON...

•
KERESSÉTEK AZ URAT!

•
KÁLVIN JÁNOS (2.)

•
TANULSÁGOK ÁBRAHÁM
ÉLETÉBŐL (2.)

•
MI A MEGTÉRÉS?

•
KÖZBENJÁR-E MÁRIA?

•
GLOBALISTA LECKE

•
AZ IGAZ ISTEN HELYES
TISZTELETE (4.)

•
INNEN-ONNAN

•
AZ ÉN BIBLIÁM

•
MIT TEGYÉL, AMIKOR MEGROMLIK
A HÁZASSÁGOD?

MIÉRT SZÜLETETT JÉZUS?¹

(Mt 1,21)

JÉZUS AZÉRT SZÜLETETT, HOGY ISTEN EMBERRÉ LEHESSEN. HA EZT ELHISZED, GYÖKERESEN MEG FOG VÁLTOZNI A KARÁCSONY IRÁNTI VISZONYULÁSOD. SAJNOS, KARÁCSONYKOR AZ EMBEREKET INKÁBB FOGLALKOZTATJA EGY-EGY PULKA HALÁLA, MINT A MEGVÁLTÓ SZÜLETÉSE. KÖVETKEZÉSKÉPPEN SZÁMUKRA AZ ÉV EZEN CSODÁLATOS IDŐSZAKA ÉRTELMEÉT VESZTI.

Jézus Isten. Sokan nehezen tudják ezt elhinni. Néha azok is tagadják ezt, akik magukat „keresztyéneknek” nevezik. De ehhez a tényhez nem fér semmi kétség. Jézus maga is ezt hitte, és a Biblia is ezt tanítja. Minden ami a keresztyén hittel összefüggésbe hozható, ettől a tényről függ. A híres író, C. S. Lewis ezt mondta Jézusról: „Döntened kell! Ez az ember vagy Isten Fia volt és most is az; vagy egy örült, esetleg annál is rosszabb. Elhallgattathatod, mint egy bolondot; leköpheted és megölheted, mint egy megszállottat; vagy leborulhatsz az Ő lábai előtt és Uradnak és Istenednek hívhatod. De nem állhatunk elő azzal a gyakori butasággal, hogy Ő csupán egy nagy emberi tanító volt. Ezt a lehetőséget Ő nem hagyta meg számunkra. Nem hagyta meg, mivel nem állt szándékában.”

Szűztől való születés

Tehát a Biblia szerint Jézus Isten, aki a mennyben Isten örökkévaló Fiaként mindig is létezett. Ha ezt nem hisszük el, semmi értelme azt kérdezni, hogy miért született Jézus. A kérdésnek csak azért van értelme, mert a válasz teljesen különbözik normális tapasztalatainktól. Jézus tudniillik nem emberi nemzés, hanem Isten egyedi cselekedete által született.

Jézus születésének újszövetségi története pontosan erről szól: egy szűz világra hoz egy fiút. De hiszen ez lehetetlen! – mondhatjuk. Nyilván nehéz ezt megértenünk, mert emberi tapasztalataink szerint ez nem történhetett meg. De Jézus születésében Isten valami csodálatosat

tett, olyat, amely messze meghaladja az emberi gondolatokat és elképzeléseket.

Isten értékrendje és feltételei

Krisztus születésének megértésében kulcstényező lehet annak megértése, ahogyan Isten viszonyul az emberi bűnhöz. Isten tudniillik haragszik a bűnre, és meg kell hogy büntesse mindazokat, akik fellázadtak az Ő törvénye ellen. Ez elsősorban nem azért van, mert Isten bosszúálló, hanem azért, mert Ő minden elképzeléseinket meghaladó módon szent.

Bár a bűnök Isten általi megbüntetésének gondolata nem túl népszerű manapság, mégis Jézus tanításának ez megkérdőjelezhetetlen része volt. Isten, aki teljesen szent, nem tekinthet egyformán a gonoszra és a jóra. Nem mosolyoghat egyszerre jóindulattal az igazságnak és a hamisságnak, a kedvességnek és a kegyetlenségnek. Tehát Isten

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:
KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@axelero.hu

http://www.reformatus.org

Szerkesztő: Szőke Imre

¹ Az *Evangelical Times*, 2003. decemberi számából engedéllyel átvett cikk. Eredeti címe: *Why was Jesus born?* Fordította: Szőke Imre.

szentsége a poklot pont olyan elkerülhetetlenné teszi, mint az Ő szeretete a mennyet.

Isten soha nem nézheti el a bűnt, de az Ő szeretetéből és kegyelméből kifolyólag kész megbocsátani a bűnösnek – igaz, az Ő feltételei alapján. Ezek a feltételek azt jelentik, hogy egyfelől a bűnt kezelni és büntetni kell, másfelől a bűnösnek Hozzá kell térnie bűnbánat és hit által. De hogyan adhat ez bűnbocsánatot?

Az egyedüli megoldás

Jézusnak azért kellett embernek lennie, hogy a mi bűneinket jogosan és igazságosan rendezhesse. Az ember volt az, aki megszegte Isten törvényét, ezért neki kellett megfizetnie a bűn büntetését. De nem volt egyetlen alkalmas ember sem erre a feladatra, ezért Isten maga, Jézus Krisztus személyében emberré lett, hogy üdvösségünkért megtegye mindazt, ami szükséges.

Az üdvösséget a mennyben tervezték el, de nem lehetett a mennyben megszerezni. A bűn büntetését embernek kellett elhordozni, és az engesztelő áldozatot is, amely üdvösségünket biztosította, szintén embernek kellett bemutatni. De nem volt senki, aki eleget tegyen a mi bűneinkért, hiszen minden ember bűnös. Az egyedüli megoldás az volt, hogy Isten maga emberré legyen, hogy az Ő halála által üdvösséget szerezhessen az Ő népének (Mt 1,21). Jézus mondta magáról: „az ember-

nek Fia nem azért jött, hogy neki szolgájanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltsággul sokakért.” (Mt 20,28) Isten azért lett emberré, hogy Jézus személyében meghaljon az övéiért, és ezáltal nekik örök életet szerezzen. Ezért született Jézus.

Karácsony

Lehet, hogy csalódtál a karácsonyban. Csalódott vagy, hogy az ünnep csillogása és öröme olyan rövid életű vagy egyáltalán nem válik valósággá. A csalódás pedig illúzióvesztést eredményez. Talán azon gondolkodol: Miről szól ez az egész? Van-e ennek valami értelme, jelentősége? És arra a következtetésre jutsz, hogy a karácsony végső soron időpazarlás.

Nyilván, minden attól függ, hogy mire vágytál, mit kerestél. Ha csupán anyagi szempontokat tartottál szem előtt, akkor valahol jogos lehet a csalódottságod. Hiszen a karácsony valószínűleg az év legdrágább időszaka. Az ajándékokért, ételekért és italokért fizetni kell. Amikor beköszönt a január, és a hitelkártyád egyenlegét kézhez veszed, kiderül, hogy mibe került ez az egész. Könnyen nagy adósságba kerülhetsz.

De itt álljunk meg egy percre! A karácsony arról szól, hogy Isten kész volt megfizetni az árát a te bűneid adósságának. Képzeld el mi lenne, ha januárra valaki teljesen kifizetné a hitelkártyádon felhalmozott tartozást?! Persze, nem valószínű, hogy ilyesmi bekövetkezzen. Te halmozd fel az adósságot, tehát neked kell fizetned! De pontosan itt rejlik karácsony mondanivalója és jelentősége! Bűneiddel hatalmas „adósságot” halmoztál fel – eladósodtál Istennel szemben. Hatalmas adósságot halmoztál fel lázadásoddal, valamint azzal, hogy nem engedelmeskedtél Isten akaratának. Nos, ezért fizetned kell. Tudod-e ezt?

De ha Krisztushoz fordulsz és elhíszed, hogy az Ő halála a te bűneidnek a bocsánatát is biztosítja, megtapasztalhatod, hogy Jézus kifizette a te adósságodat. Hiszen Ő ezért született meg és ezért is halt meg.

Peter Jeffery

Tudatlanság

„Semmi sem ijesztőbb, mint az aktív tudatlanság...”

Goethe

„A tudatlanság kitaposott ösvény a pokol felé...”

William Jenkyn

„A tudatlan ember olyan, mint egy szűk nyakú üveg – minél kevesebb van benne, annál nagyobb zajt csap kitöltésekor...”

Pope

„Akik a keresztyénséget elutasítják, legtöbbször sohasem foglalkoztak vele igazán...”

C. H. Spurgeon

„Minél többet tudunk, annál többet látunk meg saját tudatlanságunkból...”

Matthew Henry

„Aki nem tud semmit, mindent elhisz...”

Thomas Fuller

„A tudatlanság nem a vallás anyja, hanem inkább a vallástalanságé...”

Benjamin B. Warfield

„Ismerünk ugyan dolgokat Istenről, de igazi problémánk mégis a mi tudatlanságunk. Nem értjük eléggé, hogy kicsoda Ő valójában és kicsoda Ő az Ő népének...”

D. M. Lloyd-Jones

„A bűnös bűnösségének végső bizonyítéka az, hogy nem tud saját bűneiről...”

Luther

„Gyakori tévelygés, hogy a tudatlanságot szorosan követi az önfejlődés...”

Kálvin

„A világ legsúlyosabb tudatlansága, hogy nem ismerjük önmagunkat...”

J. C. Ryle

„Inkább megvallom tudatlanságomat, mint állítólagos hamis ismereteimet...”

Joseph Hall

Isten akarata az életedben¹

Tételezzük fel, ha Jézus Krisztus megválaszolná egy kérdésed – bármi legyen is az –, te mit kérnél tőle? Szerintem a kérdés valószínűleg az lenne, hogy megtudd mi is Isten akarata az életedben.

Gyakran bajban vagyunk ezen a téren, mivel nem mindig értjük az Úr akaratát. Elengedhetetlen, hogy már az elején megértsük, Istennek terve és célja van velünk, életünkkel. Keresztyén létünknek ez egyik legcsodálatosabb aspektusa: hogy tudniillik életünk nemcsak átmenetileg, hanem az örökkévalóságig Isten tervével és céljával fonódott össze. Pál így ír erről az Ef 2,10-ben. „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” A Zsolt 37,23-ban pedig így szól Dávid: „Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépéit, és útját kedveli.”

Istennek nemcsak terve van miveltünk, hanem megígérte, hogy ezeket a terveit fel is fedi előttünk. Erre utal Dávid is a Zsolt 73,24-ben: „Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem.” A Zsolt 32,28-ban pedig Isten ígéretét olvashatjuk: „Bölcsé teszek, és megtanítalak téged az útra, amelyen járj; szemeimmel tanácsollak téged.”

Isten akaratának kettős aspektusa

A Péld 3,5-6-ban találkozunk azzal a két ígérettel, ami a legtöbbszörben beszél Isten vezetéséről az egész Szentírásban: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered Őt; akkor Ő igazgatja a te útadat.”

Isten akaratát vizsgálva, annak két aspektusáról beszélhetünk. Az egyik azokra a dolgokra vonatkozik, amikre nézve egyértelmű kijelentéseink vannak az Igéből. Ezek minden keresztyénre érvényesek. A másik aspektus azokhoz a döntésekhez kötődik, amikre nézve Isten nem adott konkrét útbaigatásokat a Szentírásban. Rádöbentél-e már arra, hogy az Isten akaratával kapcsolatos kérdésekre a válaszok nagy része már kijelentett a Szentírásban? Elengedhetetlen fontosságú ennek megértése. Az Igében nagyon sok pozitív parancsot találunk. A Róma 8,29-ből tudjuk, Isten akarata az, hogy minket Krisztus képére formáljon: „Mert akit eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek.” Ha több részletet szeretnél megtudni, olvasd el Jakab levelét és írd ki a konkrét isteni parancsokat. Ez már egy jó kezdet lehet ahhoz,

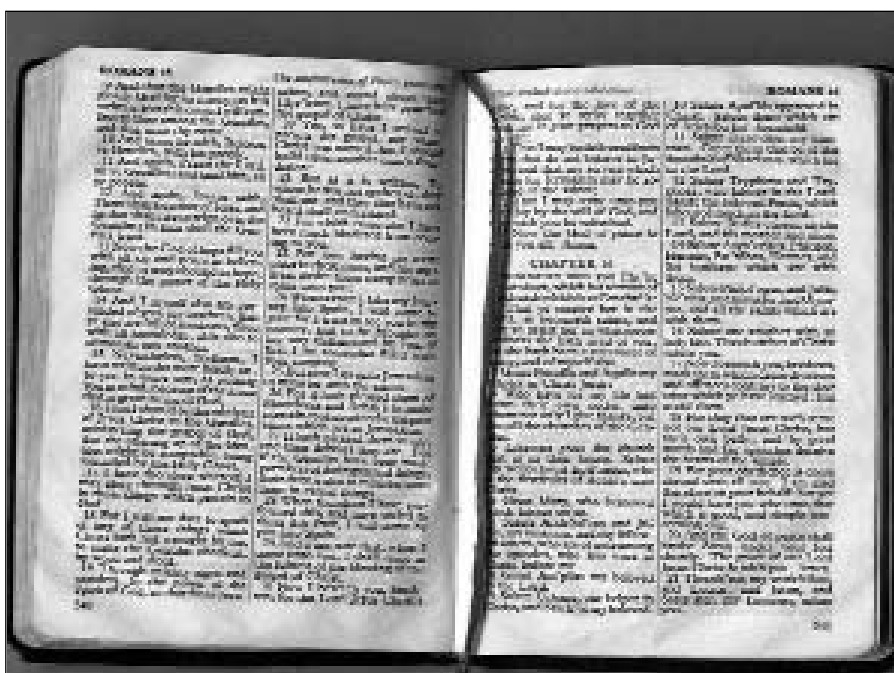
hogy megtudd mi Isten akarata a te életedben!

Tiltó vagy negatív parancsok

Az Írások tartalmaznak negatív parancsokat is. Isten a 2Kor 6,14-ben világosan felszólít minket arra, hogy ne legyünk a hitetlenekkel felemás igában. Ez azt is jelenti – többek között –, hogy egy keresztyén sosem házasodhat össze egy hitetlennel. Nem vagy-e azok közül való, akik mégis azért imádkoznak, hogy Isten mutassa meg nekik összeházasodhatnak-e egy hitetlennel? Néhai A. W. Tozer, arra hívja fel figyelmünket, hogy soha ne akarjuk olyan dolgokban keresni Isten akaratát, amiket Ő már megtiltott. Hasonlóképpen, ne tudakozzuk az Ő akaratát olyan dolgokban sem, amire már „igen” mondott, és parancsot is adott hozzá. Istent nem az érdekli, hogy bífsztek esetleg csirkét kérés-e, vagy zöld illetve éppen kék inget hordasz-e? Sok esetben Isten megengedi, hogy a saját megszentelt elképzeléseinknek megfelelően döntsünk.

Bár Tozer arra is figyelmeztet minket, hogy vannak olyan helyzetek az életünkben, amikre nem találunk egyértelmű kijelentéseket a Szentírásban, és ilyenkor különleges segítségre, útmutatásra szorulunk. Az Írás nem tartalmaz olyan kijelentéseket mint: „Te, John Jones Cincinnatiában mérnökként fogsz dolgozni” vagy „Te, Mary Smith Fred Grottenheimerhez fogsz feleségül menni.” A Biblia egyik versében sem fogunk hasonló részletekről olvasni. Isten viszont megígérte, hogy még életünk ezen területein is velünk lesz, és útmutatást fog adni. Az Úr így szólt Ézsaiás prófétához az Ézs 48,17-ben: „Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek oly úton, amelyen járnod kell.”

Isten akaratát nem egy madzagon leeresztett palackban találjuk, amelyet a mennyből engednek le. Istennek terve van velünk mára, holnapra és a jövőre nézve. Persze előfordulhat, hogy egy döntésünk, amit most vagy a jövő héten hozunk, három hónapra, öt évre, vagy akár egész életünkre kihatással lesz, de a lényeg akkor is ugyanaz marad. Meg kell tanulnunk felismerni Isten akaratát, és életünk minden egyes napján aszerint kell élnünk.

¹ Engedélyezett fordítás a *Sword & Trowel* magazin 1999. évi második számából. Eredeti címe: *God's Will For Your Life*. Fordította: Nagy Márta.

Ahhoz, hogy megtudjuk mi is az Úr akarata életünk azon területén, amelyekre vonatkozóan nincsenek konkrét kijelentések a Szentírásban, meg kell vizsgálnunk néhány előfeltételt.

Az egyik előfeltétel az, hogy engedelmeskedjünk azoknak a parancsoknak, amelyek egyértelműek a Bibliában. Mi értelme van Isten vezetését elvárni olyan helyzetekben, amelyekre nem ad konkrét kijelentést, ha mindeközben nem érdekelnek azon dolgok, amelyek felől az Úr egyértelműen nyilatkozott. Mark Twain, a neves amerikai író, egyszer nagyon találóan megjegyezte: „A Bibliának nem azok a részei zavarunk, amelyeket nem értek, hanem azok, amelyeket már megértettem.” Talán mi is ugyanezzel a problémával küszködünk. Nos, itt az ideje elkezdünk engedelmeskedni Istennek ezeken a területeken.

Fontossági sorrend (prioritások)

Bár tudjuk például, hogy mindennap imádságban kellene járulnunk az Úr elé, mégis sokszor így szabadkozunk: „De te nem ismered az időbeosztásomat. Ebben az évben rengeteg súlyos teher nehezedik rám.” Igazából az, hogy mindenre jusson idő, csak attól függ, hogy mit helyezel előtérbe, mi az, ami fontosabb számodra. Ha minden nap Isten elé akarsz járulni, ez azt jelenti, hogy te szabad meg, mikor mész lefeküdni, mikor kelsz fel és mikor fogsz tanulni. Lehet, hogy még bizonyosságot akartál tenni annak a bizonyos lánynak vagy fiúnak az egyetemen. Nos, akkor dönts el, mikor fogod ezt megtenni. Életed mely területén értetted már meg Isten akaratát, és milyen mértékig élsz aszerint?

Egy másik nélkülözhetetlen előfeltétel, amit a legfontosabbnak vélek, az az, hogy *hajlandó legyél elfogadni Isten akaratát, még mielőtt tudnád, hogy mi lesz az.* Más szavakkal élve, előre el kell fogadnunk Isten akaratát. Sejtéseim szerint, legtöbbünk számára ez okozza a legtöbb problémát. Ha igazán őszinték akarunk lenni, be kell vallanunk, hogy gyakran a következőképpen állunk a dolgokhoz: „Uram mutasd meg, mi az akarod, hogy eldönthessem beleillik-e az én elképzeléseimbe.” Lényegében ilyenkor azt mondjuk, hogy: „Csak egy percre húzd el a függönyt, és engedd, hogy megláthassam, mit is szánsz nekem, hogy eldönthessem, akarom-e vagy sem. Mutasd meg, hogy lesz-e valaha családom. Engedd, hogy megláthassam, hol akarsz látni a világban és milyen feladatot rendelsz ki számomra. Ha Palm Beach, Laguna Beach esetleg Honolulu vagy más ezekhez hasonló gyönyörű helyre küldesz, akkor talán fontolóra veszem a dolgot.”

Ha csak egy percre is megállnánk itt, és elkezdénénk elemezni ezt a fajta hozzáállásunkat, megdöbbenénk, ugyanis ilyenkor megsértjük Istent. Ilyenkor valójában azt mondjuk: „Azt hiszem én jobban tudom a dolgokat mint Te, Istenem. Nem bízom benned. Ha megengednéd, hogy te irányítsd életem, becsapnál.” Elengedhetetlen, hogy ráeszméljünk erre a hibára. Ez az Istenről kialakított kép borzongással kellene hogy eltöltsön minket, mivel istenkáromló! Ezért fontos, hogy szívünk mélyébe belevéssük azt az igazságot, amit a Róma 8,32-ben találunk: „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajánlódzunk vele együtt mindent miné-

künk?” Ha megérted ezt a verset, megtanulod, elgondolkozol rajta, és hagyod, hogy magával ragadjon, megoldást fogsz találni a problémádra. Vágyj Isten akaratát teljesíteni, mert rá fogsz ébredni, hogy az az Isten, aki annyira szeretett minket, hogy meghalt értünk – mikor mi nem törődtünk vele – nem fog becsapni minket, amikor ráhagyatkozunk! Ezért Isten személyének fényében nem szeretem azt hallani, ha valaki úgy fejezi ki magát, hogy „megadja magát Isten akaratának.” Számomra ez a kijelentés egyfajta rugdalózást, szenvedést takar. Olyan, mintha azt akarnánk mondani, hogy: „Nincs más kiút, menekülnék, de foglyul ejtettek, összeesek és megadom magam. Mindennek vége, feladom.” Találóból lenne azt mondani, hogy „elfogadom Isten akaratát.” Ha a józan eszünkre hallgatnánk, biztonsággal és örömmel fogadnánk el Isten akaratát, és ez mély elégedettséggel kellene hogy eltöltsön bennünket.

Tehát láthatjuk, hogy ez az előfeltétel (Isten akaratának megelőlegezett elfogadása) elengedhetetlen, mivel így kizárunk minden olyan területet – kapcsolatokat, karriert vagy végzettséget – ami visszafogna minket abban, hogy Istennek szenteljük életünket. Ha eszerint cselekszünk, nem fogunk olyan kifogásokat keresni, mint például: „Bárhová követlek Uram csak ...” Vagy: „Bárhová elmegyek, és bármit megteszek, de ez és ez kell, hogy legyen az.” Inkább így adjunk hálát: „Mindenem amim van, és az aki vagyok, a Te érdemed. Nem vagyok a saját magam tulajdona, mert áron vétettem meg – Krisztus drága vére által –, ezért teljes lényemből, örömmel szentelem életem neked. Tégy velem, amit csak akarsz.” Ha sikerül eljutnunk erre az állapotra, akkor szívünk mélyéből Pállal együtt elmondhatjuk majd, hogy: „Mert nékem az élet Krisztus...” (Fil 1,21)

Továbbá a konkrét parancsolatok mellett, *Isten Igéjében találunk olyan alapelveket is, amelyeknek utalásai lehetnek saját életünkre nézve is.* Néhány évvel ezelőtt ismertem egy fiatal hölgyet, aki éppen egy szerződést írt alá egy tanári állásra az egyik iskolában. Viszont augusztusban egy másik iskolától is kapott egy állásajánlatot, ami közelebb lett volna lakóhelyéhez. Nos, a hölgy felbontotta az első iskolával kötött szerződését. Azt kell mondanunk, helytelenül döntött, mivel a Zsolt 15,4-

Vajon merre induljunk?

ben található biblikus alapelv szerint kellett volna cselekednie, ahol Isten arról beszél, hogy kedves előtte az az ember, aki esküjét nem vonja vissza, még ha kárt vall is. Ez a fiatal hölgy azzal mentegette magát, hogy semmi kivétnevalót nem talált abban, hogy megmási-totta döntését. Mégis úgy gondolom, félreértette Isten akaratát, amit ha elég éber lett volna, felismerhette és alkalmazni is tudta volna. Isten tehát az Ő Igéjének alapelvei által is vezet minket.

Az imádság szerepe

Ezen túlmenően Isten az imádság által is vezet minket. 1948-ban az urbanai konferencián Dr. Norton Sterrett a következő kérdést tette fel nekünk: „Közületek, akik érdekeltek vagytok Isten vezetésében, hányan vannak olyanok, akik legalább napi öt percet töltenek imádsággal, hogy Isten mutassa meg nektek az Ő akaratát?” A kérdés után úgy éreztem magam, mintha valaki tor-kon ragadott volna. Abban az időben végzős hallgatóként az foglalkoztatott, hogy vajon mihez kezdjek az egyetem után. Amikor erre a találkozóra készültem rengeteg könyvet elolvastam, hogy ki mit mond Isten akaratának a tudakozásáról. Sok mindennel el voltam foglalva, kivéve azzal, hogy Isten elé vigyem ügyem, elcsendesedjek előtte és Tőle várjam az útmutatást. Engedjétek meg, hogy feltegyem nektek is ugyanezt a kérdést: Szoktál-e naponta legalább öt percet azzal tölteni, hogy kérd Istent mutassa meg neked mi az akarat?

Amikor imádkozunk, Isten Lekke gyakran ad bizonyosságot a dolgok helyes irányba történő haladása felől. Később ezt a meggyőződést még inkább elmélyíti. Remélem látható, hogy ez a fajta hozzáállás különbözik attól a csapongó, érzelmekre alapuló felfogástól, amely arra sarkallna minket, hogy ma akár Hongkongba repüljünk, holnap meg Chicagóba költözzünk, esetleg holnapután éppen az Amazonon kenüzünk. Amikor a Szentlélek munkálkodik a szívünkben, meggyőződéseink megszilárdulnak, és megérezzük mi az Isten akarat.

A körülményekre való figyelés

Szintén elmondhatjuk, hogy Isten különböző helyzeteken és körülményeken keresztül is irányít minket. Fontos

viszont, hogy itt különösen résen legyünk! Legtöbbünk hajlamos arra, hogy a körülményekből hozza ki a vezetést 99%-át. De ez csak egyike a meghatározó tényezőknek. *Továbbá a helyzeteket Isten szemszögéből, és az Ő értékrendje alapján kell megvizsgálnunk.* Ha nem így teszünk, akkor meglehet, hogy inkább rossz, mintsem jó vezetést kapunk. Például, ha szerinted Isten azt akarja, hogy mérnöknek tanulj, de sem az országban, sem külföldön nem sikerül bejutnod egy ilyen iskolába, talán elég világos kell legyen számodra: Isten nem akarja, hogy mérnök légy. A másik oldalról közelítve ugyanez a helyzet. Attól, hogy három mérnöki kurzusra is felvételt nyertél, még nem jelenti azt, hogy Isten azt

is, de mégis a szükségek többségét nem tudjuk figyelmen kívül hagyni. Talán banálisnak és elcsépeltnek tűnik annak a fagerendának a példája, amelyet az egyik végéről 9 férfi a másíkról pedig 3 nő cipel, de mégis egy alapvető igazságra mutat rá. Te melyik végére állnál, hogy segíts? Tény, hogy a teljes munkaidős keresztyén munkások 90 százaléka a világ azon részén szolgál, ahol a föld népességének 10%-a él. Ezzel szemben csupán 10 százalékuk tevékenykedik olyan helyeken, ahol a világ népességének 90%-a él. Nyilván ez nem lehet Isten akarat, hiszen Ő kijelentette nekünk, hogy a világ minden részén hirdetni kell az Ő igéjét. Mégis emberek milliói még sosem hallották az evangéliumot.

akarja, hogy erre a pályára készülj. Más meghatározó tényezőket is figyelembe kell venni.

Ha friss diplomásként 15 állásajánlatot kapsz, nem biztos, hogy Isten azt akarja, hogy akár egyre is igent mondj. Elképzelhető, hogy Isten előtt az kedves, hogy a világ legtávolabbi pontjára menj. Az sincs kizárva, hogy Isten elhív egy különleges feladatra, amit az átlag hitetlen ember tragikus időpocsékolásnak és a tehetséged elvesztegetésének tart.

Szóval ismerd meg, hogy miben szenved hiányt a világ! Bár az is igaz, ha valahol felmerül egy szükség, az önmagában nem feltétlen jelent elhívást

David Howard ezt a kérdést teszi fel a „*Ne várjatok a Macedónokra*” című szórólapjában: „Miért kellene, hogy bárki is arra vágyjon, hogy több különleges irányítást kapjon az Úrtól a tengerentúlra, mint amilyen szolgálatot éppen teljesít ott, ahová rendeltetett?” Persze mindent meg kellene tennünk azért, hogy a tengerentúlon szolgálhassunk, hacsak Isten nem hív el bennünket egyértelműen arra, hogy otthon maradjunk. De ha egyszer elindulunk, Isten vezetni fog az utunkon. Ugyanakkor, nem szabad elfelejtenünk, hogy amilyen könnyen ajtók megnyílnak, ugyanolyan könnyen be is záródhatnak. De ahogyan a régi közmondás tartja: nem vezethetsz

egy álló autót és nem kormányozhatsz egy lehorgonyzott hajót.

„Ahová helyezettél...”

Isten szintén különböző helyzeteken keresztül is vezetni fog evangélizálásodban ott, ahol éppen vagy. Butaság lenne azon gondolkodni, hogy a világ egy másik részére költözz, ha Isten még használ a körülötted élő emberek életében. Kérd meg Istent, hogy tegyen képessé arra, hogy bizonyosságot tegy az élet legnagyobb dologáról – Jézus szeretetéről és hirdesd az örömhírt barátaidnak. De ha már sikerült megnyerned néhány embert a környezetedben és Isten eleven tüzet rekeszt a csontjaidba, akkor talán a világ más részeire is elmehetsz misszióba.

Keresztyén testvérek tanácsa

Nem utolsó sorban, Isten olyan testvérek által is vezet minket, akik jól ismerik és szilárd meggyőződésük van Isten akaratáról. Manapság ez tűnik a legelhangzottabb tényezőnek. Meglehetősen kegyesnek hangzik, ha valaki azt mondja, őt Isten vezérli. De én mindig gyanúsnak találok azokat, akik azt sejtetik, hogy nekik személyes csatornájuk van Istennel. Ha senki más nem gondolja Isten vezetésének azt, amit az illető állít, akkor jobb ha óvatosak vagyunk. A legfurcsább dolgokért okolták már Istent azok az emberek, akik összekeverték saját büszkeségüket az Úr akaratával.

Talán a házasság gondolata foglalkoztat téged? Esetleg azon tűnődsz, hogy Isten az óceánon túlra akar küldeni téged? Mindkét esetben kérj tanácsot érett keresztyén barátaitól, a lelkesedtől vagy az egyházad előjárótól és olyanoktól, akik Isten vezetése által élik életüket. Tanácsuk felbecsülhetetlen értékű lehet számodra. Persze, előfordulhat az is, hogy így több ellentmondó véleményt kapsz, mindamellett kétségtelen, hogy a testvérek tanácsa gyakran nagy segítségnek bizonyul. Emlékezz, mi olvasható az ApCsel 15,28-ban: „Mert tetszék a Szentléleknek és nekünk is.” Biztos vagyok benne, hogy Isten gyakran a személyes meggyőződés és a barátok véleménye által vezérel minket. Ne félj olyan barátok tanácsát sem kikérni, akik nem

mindig mondják azt, amit te hallani szeretnél. Meglehet, hogy egy-egy helyzetbe érzelmiileg annyira belebonnyolódsz, hogy már nem tudsz józanul, tárgyilagosan dönteni. Ilyenkor olyan emberek véleményére van szükséged, aki rámutatnak bizonyos dolgokra, hogy aztán reálisan tudj dönteni. Ha a felsorolt négy tényező mindegyikével rendelkezünk: Isten ígéje, az imádkozások által kapott meggyőződés, a körülmények, és az érett keresztyén barátok tanácsa – és ha ezek még egybe is esnek –, az legtöbbször annak a jele, hogy Isten vezet minket.

Ahhoz, hogy helyesen el tudjunk dönteni mit fogunk megcselekedni Istennért, fontos, hogy ellent tudjunk állni a kísértéseknek. Óriási a különbség a között: „Uram, én egy vezérigazgató leszek vagy egy misszionárius, vagy bármi amit kí-

vánsz...”

és azt kérdezi:

„Uram, mit

akarsz, mit cselekedjek érted?” Az Úr nem azt kérte, hogy te dönts el mi fogsz lenni! Inkább arra hívott el, hogy újoncként azt mondd a parancsnoknak: „Itt vagyok! A harc melyik frontján akarsz látni?”

Tartózkodjunk attól is, hogy a Szentírás egyes verseit szövegekörnyezetükből kiragadva Isten akaratának tekintsük. Vannak olyan emberek, akik a Bibliát egy varázskönyvnek tartják. Valószínűleg hallottál már arról a férfiról, aki ki nyitotta Bibliáját és rábökött egy sorra, ami pont Júdásról szólt: „és elment, hogy felakassza magát.” Mivel ezt nem találta valami vigasztalónak, tovább ke-

resgélte: „Menj és te is így cselekedjél.” Ez végképp megrémítette és úgy gondolta még egyszer megpróbálja. De a vers, amin megakadt az ujjja ez volt: „Amit megcselekszel, gyorsan cselekedd.”

Bibliai alapelv, hogy mindent a szövetségösszefüggésben értelmezzünk! Ha ezt másképp tesszük, akkor az történik, hogy Istent okoljuk azokért a dolgokért, amelyek csupán emberi butaságunk miatt történtek. Emlékszem egy fiatal angol lányra, aki meg volt győződve arról, hogy Isten segítségével vízumot kaphat az Amerikai Egyesült Államokba, mert egy bibliai versben, az Ézs 41,2-ben azt olvasta, hogy Isten egy igaz embert támaszt keletről. Akkor azt kérdeztem tőle: „Na és mi van az igevers további részével, ami arról szól, hogy Isten arra fogja használni ezt az embert, hogy népeket tiporjon le?” Végülis nem sikerült vízumot kapnia. Egyértelmű, hogy nem Isten, hanem ő tévedett, mivel helytelenül értelmezte a Bibliát.

Holdfény és rózsák

Nem szabad abba a hibába se esnünk, hogy azt gondoljuk, ha minden rózsák körülöttünk és nincsenek problémáink, akkor minden bizonyosan Isten akaratát járunk. Gyakran alakul úgy, hogy pont amikor engedelmeskedünk, valahogy minden rosszul sült el. Ilyenkor egyedül az Istenebe vetett hit és meggyőződés ösztönözhet minket arra, hogy ne adjuk fel. Soha ne feledjük el mi történt a Márk ev. 4. fejezetében. A tanítványok, az Úr parancsára hajóba szálltak, hogy áthajózzanak a túlsó partra. Miután engedelmeskedtek, hirtelen nagy szélvihar támadt, és azt hitték mindnyájan odavesznek. A Márk 5-ben Jairus így esedezik az Úrhoz: „Az én leánykám halálán van; jer, vedd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.” Jézus elindult vele és Jairus lelke szárnyalni kezdett. De az úton megállította őket egy 12 éve vérfolyástól szenvedő asszony – aki bizonyára várhatott volna még egy pár órát –, de Jézus először őt gyógyította meg. Közben Jairus szolgálja is megérkezett a hírről: „Leányod meghalt; mit fáradszod tovább a Mestert?” Jairus helyesen cselekedett. Követte Jézus akaratát és engedelmeskedett, bár legbelül bizonyára

kétségek közt vergődött. Az Úr ugyanígy szól ma is hozzánk, mint akkor Jairushoz: „Ne félj, csak higgy!” Isten akarata szerint való járásod nem attól függ, hogy mennyire rózsás a helyzet, hanem attól, hogy vajon Neki engedelmeskedsz-e?

Végezetül szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy *ne higgyük azt, ha valaha tudatosan és szándékosan nem engedelmeskedtünk az Úrnak, hogy örökre félredobottak leszünk és többé sohasem cselekedhetünk akarata szerint*. Isten csodálatosan tudja újraszöni életünk fonalát. Felemel minket ha megvalljuk és megbánjuk bűneinket, és újra használni fog. János Márk egy jó példa erre az ígéretre nézve. Úgy tűnt, hogy Márk mindent elveszített, amikor misszionáriusi útra indult Pállal, és az első állomáson visszafordult Jeruzsálembe. Mégis Isten könyörült rajta, mert később azt látjuk, hogy egy teljes és gyümölcstermő szolgálatot teljesített, amelyet maga Pál is nagyra becsült. Ha a bűneid miatt rosszul érzed magad, jusson eszedbe Péter, aki megtagadta Jézust. Mégis az Úr megragadta őt és helyreállította, majd azon nagy apostolok egyikévé tette, akinek a Szentírás egy részét köszönhetjük.

Zárógondolat

Mi Isten akarata veled? Először is vedd észre, hogy Isten szándéka már legtöbbször teljesen mértékben adott számunkra! Bizonyosodj meg arról, hogy mindent megtettél azért, hogy megismerd azt az Igéből!

Életed azon területein viszont, amelyekre nincs konkrét kijelentés, bízz Benne, hogy Ő vezetni fog az ige, az igei alapelvek, valamint az imádság által. Továbbá, a felmerülő helyzeteket mindig az Ő szemszögéből értelmezd és keresd a keresztyén testvérek tanácsát. Amikor már eljutsz arra a pontra, hogy el tudod azt mondani: „Uram, mindennél jobban szeretném a Te akaratodat megcselekedni”, tudni fogod hol, és hogyan szolgálj Őt! Mert Ő közelebb fogja veled akaratát ma, holnap és a jövőben is!

Hogy ne legyetek restek¹: avagy néhány gondolat a lustaságról

Amikor a világ egyik legbölcsebb embere nekiült, hogy az Istentől kapott bölcsességből egy keveset lejegyezzen, akkor azt céllal, okkal tette. Az ok a következő volt: „Együgyűeknek eszsesség, gyermeknek tudomány és meggondolás adására. Hallja a bölcs és öregbítse az ő tanulságát, és az értelmes szerezzon érett tanácsokat.” (Péld 1,4-5) Azonban ez a legbölcsebb ember azt is tudta – hiszen valóban bölcs volt –, hogy lesznek, akikre nem hat ez a bölcsesség, ugyanis „...a bölcsességet és erkölcsi tanítást a bolondok megutálják.” (Péld 1,7b) Ennek tudatában tehát fölösleges is lenne szólni az ilyen emberekhez. A cikk olvasójáról viszont ennél jobb reménységünk van. De bárhogy is legyen, az idő majd megteszi ezt a szelektálást, és mindannyiunkról kiderül, hogy használt-e az erkölcsi tanítás vagy sem.

Izrael harmadik királya, Salamon volt az a bölcs ember, aki Isten Lelké-

szerű restségről beszél, hanem a jóra való restségről. Ugyanis a rosszat nem vagyunk restek megcselekedni. A lustaság megcselekvésében is nagy szorgalommal veszünk részt, mert bizony ezt is aktívan cselekedjük sok esetben. Ha egy kis ösztönzési roham venne erőt rajtunk, akkor arra a kérdésre, hogy „Most éppen mivel töltöd szabad idődet?” esetenként azt válaszolhatnánk, hogy „lustálkodom.” Ahhoz, hogy felvehessük a harcot saját lustaságunk ellen, szükséges, hogy megismerjük azt, hogy: (1) hogyan jelentkezik, és azt, (2) hogy mi jellemzi a lustaságot és a lusta embert. Majd végül vizsgáljunk meg néhány megoldási javaslatot.

(1) A lustaság jelentkezése és fokozatai

Amit leghamarabb megállapíthatunk az, hogy a lustaság általában lassan, fo-

A LUSTÁK MINDIG SZERETNÉNEK CSINÁLNI VALAMIT...

nek ihletése által megírta a Példabeszédek könyvét. Isten tévedhetetlen ígéjének ezt a részét (könyvét) vesszük most alapul, hogy megvizsgáljuk saját életünket. Úgy gondolom, hogy ha az emberiséget két csoportra osztanánk, restekre (lustákra) és szorgalmasakra, akkor a restek csoportja mondhatni „túl-súlyban” lenne.

A megromlott embernek olyannyira sajátja a lustaság, hogy szinte mindenkinél megtalálható valamilyen formában. Spurgeon a XIX. század híres prédikátora ezt írta: „A lustaság az embereknek a csontokban bújlik.”² Még a középkorban is – amelyet néha sötét becenévvel illetnek –, a hét halálos bűn közé sorolták a „jóra való restséget.” És milyen találó is enne a „sötét középkor” a megfogalmazása. Nem az egy-

kozasan jelentkezik. „Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis kéz-összefonás, hogy pihenjek.” (Péld 6,10) Vannak tehát fokozatai a lustaságnak, és ahogyan erőt vesz egy személyen a lustaság, úgy hovatovább egyre súlyosabb, egyre óriásibb, és egyre legyőzhetetlenebbé válik. Ezt azért fontos tudni, hogy mielőbb szembe forduljunk ezzel a belső ellenséggel, különben – kígyót melengetve a keblünkön – mi magunk látjuk kárát.

Tehát, mielőtt tovább olvasnád tisztelt olvasó, ezt a teljesség igénye nélkül megírt cikket, gondolkodj el azon, hogy mennyire tartod súlyosnak a lustaságot. A jelenlétét titkolni felesleges, de veszélyes is, mert ez gátolja az ellemre való elengedhetetlenül szükséges harcot.

¹ Zsidó 6,12a

² C. H. Spurgeon: *Egy vidám földműves életbevágó tanácsai*, Evangéliumi Kiadó és Szent Gellért Kiadó és Nyomda, Javított kiadás, 2000, 8. o.

a) Rejtőzködő lustaság

A lustaság első fokozatánál, amikor már nem csak a „csontokban rejtőzik,” hanem láttatni kezdi magát, még eléggé rejtett, és nem okoz nagy gondot. Ekkor még szinte észrevétlen a lustaság. Az ember meg tudja indokolni, okolni azt, hogy miért nem végzi a feladatát. Nagyon jó okokat tud felsorakoztatni. Pl. Most még nincs szükség rá, korai, vagy veszélyes ezt megtenni, esetleg nem lenne a javamra, károm származna belőle stb. Salamon nagyon jól látta ezeket az érveket. Azt mondja: „A hideg miatt nem szánt a rest...” (Péld 20,4) Gondolkodj csak el, neked milyen érveid vannak? Esetenként nagyon „valóságshűek” az érveink. Tapasztaltuk már a Péld 19,15-öt? „A restség álomba merít.”

b) Látható, kezdeti lustaság

A baj, a probléma, a bűn rendszerint úgy jelentkezik, hogy amikor láthatóvá válik, akkor már nagyon kifejtett. Kezdetben a felszínen minden nagyon csendes, úgy látszik, hogy semmi gond nincs. Sok keresztyén élete van így. Eközben a problémák a felszín alatt lappanganak és a kitöréskor szinte megállíthatatlanok. Milyen az, amikor a lustaság már látható? Az ember ilyenkor elvégzi a munkáját, de mindig késéssel. Nem időben, hanem egy kicsit később, mint ahogyan kellene. Elmegy a bibliaórákra, istentiszteletekre is, de késik. Az, aki addig rápirított a későn érkezőkre, ilyenkor sóhajtván kér elnézést a késésért, vagy – rosszabb esetben – nagy lendülettel és hanggal szidja a

nem tér meg ebből, annak az állapota egyre súlyosabb lesz, egészen addig, hogy: „Bemártja a rest a kezét a tálba, de már a szájához nem viszi vissza.” (Péld 19,24) Elérkezik a lusta életében az idő, amikor már nem képes enni sem. Rendszerint kedvtelenséggel, és céltalansággal jár együtt ez az életforma. Ez a parazita életmód utolsó stádiuma.

(2) A lusta ember jellemzői

Rendszerint nem könnyű megírni egy újságcikket. Azonban a lustaságról írni azért viszonylag könnyű, mert elég ha egyszerűen önvizsgálatot tartunk, és leírjuk a végkövetkeztetést. A lusta embernek is megvannak a saját jellemvonásai, amelyek arra szolgálnak, hogy még mélyebbre süllyedjen. Tehát, a lusta ember:

a) Nem hiszi magáról, hogy lusta

A keresztyén ember viselkedése nem közömbös dolog. A szavai mellett ugyanis ezzel tehet még bizonyosságot. Azonban az, hogy valaki keresztyén, még nem jelenti azt, hogy mentes a lustaság bűnétől, vagy az arra való hajlamtól, a kísértéstől. Pál apostol nem véletlenül írja a Rómában levő keresztyéneknek, hogy az „igyekezetben ne legyetek restek.” (Róma 12,11) Ez ugyanis nemcsak rossz bizonyosság, de könnyen lelki romlást is von maga után. A puritán Thomas Watson – akit „evangéliumi lelkészóriások dajkájának” neveztek³ – írta, hogy: „A lustaság megkísérti a Sátánt, hogy kísértse.”⁴ A probléma abból is adódik, hogy amikor a lustaság belopódzik egy ember életébe, akkor nem kopogtat, és nem mutatkozik be. Ezért a lusta ember nem hiszi magáról, hogy lusta. Nem tudja, hogy ki a hívatlan vendége, de még azt sem tudja, hogy vendége van. Meg van győződve arról, hogy minden rendben van vele. Így fogalmazta ezt meg Salamon: „Bölcsőbb a rest a maga szeméi előtt, mint hét olyan, aki okos feleletet ad.” (Péld 26,16) A lusta ember meg van győződve arról, hogy minden rendben van. Ő nem lusta, csak lazít. Sinclair Ferguson mondja találóan: „Nincs gyakoribb kísértés a lazításnál.”⁵ És bizony nehéz meghúzni a határt a szükséges pihenés és a lustaság között.

Az a kijelentés, hogy az embernek szüksége van pihenésre, igaz. Azonban esetenként ez a lustaság érve is. Ilyenkor a lusta ember saját ágyának dízpárnájává, tartozékává válik, mivel hogy mindig az ágyban van. „Mint az ajtó forog az ő sarkán, úgy a rest az ő ágyában.” (Péld 26,14) Ekkor még könnyebb legyőzni a lustaságot, mint később. Ebben az állapotban sem könnyű, hiszen nagy önfegyelemre van szükség, és a gravitációt is le kell győzni, de könnyebb, mint később, amikor már sok elvesztett csata van mögöttünk.

kávéfőzőt, kenyérpírtót, ajtózárat vagy éppen a közúti forgalmat, amely miatt – saját bevallása szerint – késett.

c) Szokássá vált lustaság

A mulasztások összegyűlnek, és szokássá alakulnak. Aki odáig jutott, hogy szokásává vált a semmittevés, vagyis a „lustaság megcselekvése”, annak nagyon nehéz ebből kilábalnia. Azért nehéz többek között, mert ez nem fárasztó, és kényelmes is. Ez már egy életformává lett, és azt kellene feladni. Aki

³ lásd. Donald S. Whitney: *A keresztyén és a lelki fegyelem*, KIA, 2000, 68. o.

⁴ Keskeny Út, 2003. január, 6. o.

⁵ Uo., 6. o.

b) Nem végzi el a rábízottakat

Szem előtt kell tartanunk azt, hogy a keresztyén ember a munkát kötelességnek tekinti (normális körülmények között) és ugyanakkor eszköznek arra, hogy Istent dicsőítse. A rest ember bár elkezd, de nem fejezi be a munkáját. Lehet, hogy nagyon jó, amit tesz, nagy lendülettel el is kezdi, de: „Nem süti meg a rest, amit vadászásával fogott.” (Péld 12,26) Nem mellőzi teljesen a munkáját, csak éppen nem végzi el. A keresztyéneknek ez különösen súlyos, mert ez által rossz bizonyosságot tesznek. Kárt tesznek a munkáltatóknak, ahogyan John Blanchard írja: „Az idő elpocsékolása egyfajta fegyver nélküli rablás...”⁶ Az ilyen ember nemhogy bizonyosságot tenne munkája által Megváltójáról, hanem botránkoztat, keserűséget okoz. Ámbár van bennünk egyfajta hajlam a betyárkodásra, arra, hogy a gonosz, gazdag munkáltatót meg kell rövidíteni, mert kizsákmányolja az embereket, azonban keresztyén szempontból ez nem védhető és nem elfogadható nézet. „Minémű az ecet a fogaknak és a füst a szemeknek, olyan a rest azoknak, akik azt elküldötték.” (Péld 10,26) A rest kárt okoz a munkáltatójának és ezzel rossz bizonyosságot tesz. Ezzel veszélyes helyzetbe hozhatja a munkáltatóját is, mert: „Aki lágyan (lustán) viseli magát az ő dolgában, testvére annak, aki tönkre tesz.” (Péld 18,9)

c) Az álmok, kívánságok világában él

„A lusták mindig szeretnének csinálni valamit.”⁷ Mindig az elkövetkezendő dolgokról gondolkodnak, vannak terveik – nagy terveik – álmaik, de ezek mindig tervek és álmok maradnak. „Kívánsággal felindul, de hiába, a restnek lelke.” (Péld 13,4) Ezzel mintegy magát emészt meg. Tervezget, jó gondolatai, ötletei vannak, de nem cselekszik. Mondja is Salamon az ilyen emberről, hogy: „A restnek kívánsága megemészteti őt; mert az ő kezei nem akarnak dolgozni. Egész nap kívánságtól gyötretetik.” (Péld 21,25-26) Irigykedünk az ilyen helyzetben levőkre? Ne feledjük el, hogy ez nem egy kényelmes állapot.

Az ilyen ember „gyötrődik.” Sőt, az ilyen ember:

d) Saját félelmeinek áldozata

Nem csak gyötrődik tehát a lusta ember, de még fél is. Félelmei vannak. A félelmei miatt nem mer cselekedni. És a félelmei éppen azért vannak, mert nem cselekszik. Olyan csapdába esett önszántából, amelyből nem tud kiszabadulni Isten kegyelme nélkül. Mindig van mitől félnie: „A rest azt mondja: oroszlán van ott kinn, az utcák közepén megölettetném.” (Péld 22,13) Hányszor mulasztottad el kötelességedet valamilyen félelem miatt? Ha le akarod küzdeni a félelmeidet és a lustaságtól is szeretnél megszabadulni, akkor két legyet üthetsz egy csapással. Cselekedj! Minden félelmetes érv ellenére.

Az életünk sok területén jelentkezhet a lustaság. Azonban mi most maradjunk csak a lelki életünkkel, a kegyesség gyakorlásával, ahogyan a régiek mondták: a praxis pietatis-nál. Nem lustultunk-e el az igeolvasásban, imádkozásban, bizonyágtevéseben? Ha a lustaságunkkal a mi elküldőnk kárára vagyunk, mint a munkás a munkáltatójának, akkor mi Isten ellen vagy mondhatnánk kárára teszünk a lustaságunkkal. És mindemellett még a saját kárunkra is vagyunk. Találón írja a népszerű amerikai teológus R. C. Sproul:

„A lusta keresztyének azért maradnak kiskorúak, mert nem szánják oda magukat Isten ígéjének szorgalmas tanulmányozására.”⁸ Kiskorúak vagyunk, nem haladunk előre a szentségben? Le kell számolnunk a lustaságunkkal! A lustaság rámutat a mi lelki állapotunkra, ugyanis: „A lustaságban minden bűn megtalálható, s ez a legjobb ismertetőjele a bűnösnek.”⁹

(3) Mit tehetsz, ha a saját lustaságoddal szembesülsz?

(a) Imádkozz. „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek...” (Mt 26,41) (b) Bőjtölj. „...ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” (2Thesz 3,10) (c) Tedd alapelveiddé a szorgalmat. „Ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és békességes tűrés által öröklük az ígéretek.” (Zsidó 6,12) (d) Figyelj a lustaság jeleire. „Józanok legyetek, vigyázzatok...” (1Pt 5,8) (e) Oszd be és használd ki az idődet. „Állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígélet.” (Zsidó 21,36) Kedves olvasó, azt tanácsolom, hogy mindezekből kovácsolj fegyvert magadnak, hogy a Gonosznak minden tüzes nyilát megolthasd. Számolj le a lustasággal!

Tamás Sándor

⁶ Uo., 6. o.

⁷ 501 Híres mondás, *Kis emberek nagy, nagy emberek kis mondásai*, Anno Kiadó, 2000, 40. o.

⁸ R. C. Sproul: *A keresztyén hit alapigazságai*, KIA, 2002, 25. o.

⁹ C. H. Spurgeon: *Egy vidám földműves életbevágó tanácsai*, Evangéliumi Kiadó és Szent Gellért Kiadó és Nyomda, Javított kiadás, 2000, 12. o.

A jó úton...

„Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.” (Róma 10,10)

Áldom a Mindenható Istent, hogy eljuttatta hozzám és megértette velem ezt az üzenetet, mely arra ösztönöz és bátorít, hogy őszintén, tiszta szívvel bizonyosságot tegyek Jézus Krisztusba vetett hitemről, arról a csodáról, hogy az Úr kegyelme miként irányított el engem a sötét, bűnös, kárhozatba vezető útról a jó útra.

Magyarországon Kaposszerdahelyen születtem 1954-ben. Szüleimmel és nővéremmel a római katolikus vallás által diktált normák szerint éltünk (templombajárás, gyónás, áldozás, betanult imádságok stb.). A faluban köztudott volt a családjunk római katolikus valláshoz való ragaszkodása. A Szent Bibliában rögzített isteni üzenet, illetve ígéret csak részben és eltorzult értelemben jutott el hozzánk. A Biblia rendszeres olvasását a családban senki sem tartotta fontosnak, inkább feleslegesnek.

Hat éves koromtól kezdődően csaknem minden nap szolgáltam a templomi szertartásokon (harangozás, ministrálás). A gimnáziumi tanulmányaim befejeztével változás állt be a vallásgyakorlásomban. Ritkábbá váltak a templomlátogatások, az időm nagy részét a munka (főiskolai tanulmányok, otthoni munkák) és a sport töltötte ki. 24 évesen házasságot kötöttem, a házasságunkból 1979-ben leányunk született. Gyermeinket a római katolikus vallás szerint megkereszteltettük ugyan, de nevelése teljesen hitetlen körülmények között történt. Ötévi házasság után, közös megegyezéssel elváltunk, leányunkat a polgári bíróság az anya nevelésére bízta. A válást követően elkeseredés, kilátástalanság tört rám. Aztán a világi csábítások elragadtak, a bűnök halmaza feltornyosult az életemben.

1984-ben megismertem Zitát, a második feleségemet. Úgy éreztem, hogy vele közös jövőt építhetek, mert lelki-képpen egyformán gondolkodtunk. Hit-

életünk, istenkeresésünk újra visszatért. 1986-ban ún. polgári házasságot kötöttünk és buzgón kerestük Istent, de a római katolikus vallás kereteiben. A vasárnapi miselátogatásokat követően rendszeresen megállapítottuk, hogy a kapott tanítások (prédikációk) ellenére, „belső ürességet” érzünk és „hiányérzetről” panaszkodtunk egymásnak. Különböző templomokat látogattunk a vasárnapi misék alkalmával, de az üresség megmaradt. Hiába volt az emberi akarat, emberi igyekezet, nem találtuk meg azt, amit kerestünk: a lelki békét. Mindketten csalódottak voltunk és nem értettük mi a baj. Időközben a Somogy Megyei Rendőrfőkapitányság Gazdasági Igazgatóságán vállaltam munkát osztályvezetői beosztásban, hogy biztonságos anyagi egzisztenciát teremtsék családom számára.

1996 nyarán hivatalosak voltunk Kovács Ferenc és Pál Sára menyegzőjére. A menyegző szokatlan volt. Istennek szólt a dicséret, ami lelkileg jó hatással volt ránk – főleg Zitára –, de a magam római katolikus felfogása tiltakozott az ott elhangzottakkal szemben, és tovább éltem korábbi megszokott életem.

A munkahelyi lekötöttség és a cselekedeteimet irányító bűnös természetem eredményeként megromlott a feleségem és köztem lévő – általunk stabil alapokra helyezettnek vélt – harmonikus kapcsolat. A bűnös áradat egyre nőtt, mind a munkahelyen, mind pedig a házastársi miliőben egyaránt. 2000-ben az áradat áttörte a gátat és mindent elöntött. A munkahelyi és otthoni konfliktusok – orvosi megfogalmazás szerint – súlyos idegrendszeri károsodáshoz (szorongásos depresszió) vezettek. Az éjszakákat kitöltő, halálfélelemmel járó fulladásos jelenség, kórház, gyógyszereket és idő előtti nyugdíjazást eredményezett.

2001. tavaszán a Parajdon és Szovátán élő „rokonok utáni vágyakozás” ismét Erdélybe hívott bennünket. Az Úr kegyelme folytán kezembe került R. P. Bennett: Egy pap története című kiadványa, mely görcső alá helyezte római katolikus vallásos felfogásomat, és a döbbenet erejével hatott rám. A másnapi vasárnapi szavatai istentiszteletet és a délutáni parajdi felnőtt bibliaórát már új szívvel hallgattuk. Úgy érzem és hiszem is, hogy az Úr ekkor mutatta meg mindkettőnk számára a „világos” útírányt. Kegyelmi ajándékait azóta megsokszorozva juttatta el számunkra, hisz kezünkben a Szent Bibliával rendszeresen címzettjei lehetünk az Úr üzenetének. Két fiatal hittestvérünk (Klári és Tamás) közösségében négyen rendszeresen és méltóképpen ünnepelhetjük az Úr napját. Az Úr mint közös nevező, most már szilárd alapul szolgál a házasságunkban is. A lelki trauma medicinák nélkül gyógyult.

Áldom az Urat, hogy figyel rám, hogy megfedd és irányítja életem. „Fenyíts meg engem Uram, de mértékkel, nem haragodban, hogy szét nem morzsolj engem!” (Jer 10,24) Hálás szívvel köszönöm Uram, hogy így alkalmaztad ezt rám nézve is.

Bencs Miklós

„TUDOM URAM, HOGY AZ EMBERNEK NINCS HATALMÁBAN AZ Ő ÚTJA, ÉS EGYETLEN JÁRÓKELŐ SEM TEHETI, HOGY IRÁNYOZZA A MAGA LÉPÉSÉT!”

(JER 10,23)

Keressétek az Urat!

**„Jöjjetek el és halljátok meg, hadd beszéljem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkemmel!”
(Zsolt 66,16)**

Vallásos családban nevelkedtem, megtanítottak imádkozni, templomba járni. Hittem, hogy Isten létezik, de nem ismertem Őt. Mikor valamilyen baj ért, hozzá kiáltottam, de aztán amikor minden rendeződött ismét elfeledkeztem Róla. Ennyi volt az én úgynevezett keresztyén életem, teli szennnyel, bűnnel, nyugtalansággal és félelemmel.

Egyszer a Jehova tanúi felkerestek, és beszéltek a megtérésről, az örök életéről. Kaptam egy Bibliát is, amit elkezdtem olvasni. Azt hittem, hogy a bűnre bocsánatot kaptam, és örök életem van, mivel a jó úton haladok. Abban az időben udvarolt a férjem, akinek elmeséltem a tanultakat, de ő hallani sem akart ilyesmikről. Magamban azt mondtam, hogy jó, akkor nem megyek hozzád. Beszélgettem az egyik szomszédasszonnyal, aki Jehova tanúja volt, és azt mondta: hagyd az „igazságot” és menj férjhez. Nagyon elgondolkodtattam amit mondott, de végül elfogadtam a tanácsát. Született két fiúnk, voltak örömök az életünkben, de az én szívemben csak nem volt boldogság. Újra olvasni kezdtem a Bibliát, amely nyugodtságot adott, és eljártunk templomba is, ami eltöltött pillanatnyi örömmel. A hétköznapijaim azonban továbbra is üresek és egyhangúak voltak. Kaptam egy könyvet, amelynek az volt a címe: Útban az életre. Ebből olvastam Jézus Krisztus áldozatáról, hogy az Ő áldozata által juthatunk a mennybe. Ezt elhittem, és még buzgóbban olvastam a Bibliát. Vágytam a keresztyén könyvek után, és Isten lehetővé tette, hogy Szóvátán bő választékra találjak. Elkezdtem olvasni ezeket a könyveket és ezekből megláttam, hogy Isten hogyan munkálkodott egyes emberek életében. Ugyanakkor megláttam azt is, hogy Ő vezeti az én életemet is. Elhittem, hogy Krisztus értem is meghalt, és hogy a

bűneimre van bocsánat. Ennek ellenére mégis gyakran az emberekre tekintetem, mert félttem a hitem miatti gúnyolódásuktól. Másfelől a világ is nagyon vonzott. Ebben a kettősségben csak az ima maradt számomra. Így könyörgöttem: „Istenem mutasd meg az utat, mutasd meg, hogy mit tegyek, mi a te akaratod az életemben. Ne engedd, hogy a kárhozatba jussak, hanem mutasd meg az utat, amely feléd vezet.” Most már örömmel mondhatom el, hogy: „Áldott az Isten, aki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.” (Zsolt 66,20)

Isten válaszolt az én kérésemre a Lukács 9,62 által, amely így szól: „Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.” Ekkor megértettem, hogy nem tekinthetek az emberek véleményére, sem a világra, mert nem lehet két Úrnak szolgálni. Sokáig csak a lábammal siet-

tem, de mindig elestem, és nem értettem sok mindent a biblikus tanítás hiánya miatt. Isten látta ezeket a harcaimat, kérdéseimet, és elvezetett Szóvátára egy keresztyén táborba, ahol helyes ismeretre tehettem szert és választ kaphattam kérdéseimre. Hála Istennek, azóta minden évben elmehettünk hitmelyítő táborokba és konferenciákra, ahol Isten mindig új dolgokra tanított. Gondoskodott testvérekről, gyülekezetről és lelkészről is, hogy ne nyáj és pásztor nélkül éljem le az életem.

Ezért nagyon hálás az én szívem, áldom és magasztalom az Úr nagy kegyelmét, hogy ilyen csodálatosan vezetett, megismertette velem Fiát, Jézust, aki meghalt az én bűneimért a Golgotán, és értem kiontott vére megtisztította szívemet.

Kacsó Ilona

**„HA MEGVALLJUK BŰNEINKET, HŰ ÉS IGAZ, HOGY MEGBOCSÁSSA BŰNEINKET
ÉS MEGTISZTÍTSON MINKET MINDEN HAMISSÁGTÓL.”**

(1JÁN 1,9)

Kálvin János (2.)

Első genfi munkálkodása

Hitvallás, káté a gyerekek oktatására, egyházi rendtartás. Ezek voltak a Kálvin teendői. Először csak lektor volt, aki prédikálni volt köteles. Tehát nem lelkész.

Közben emlékiratot adott be a tanácshoz, szertartási reformjavaslatokkal: minden vasárnap úrvacsoraosztás, zsoldáréneklés az istentiszteleten, egységes hitvallástétel; egyházfegyelem gyakorlása a presbitérium által, amely legyen elválasztva a városi tanácstól; a házasságjog függetlenül a katolikus kánonjogtól; a gyermekeket oktatni kell.

A tanács évi négyszeri úrvacsoraosztást engedett meg 1537. január 16-i rendeletében, a presbitérium felállítását elutasította, az egyházfegyelem bevezetését szintén, nem akarta az úrvacsorát egyházfegyelmező eszközzé tenni, elutasította azt is, hogy minden genfi kézfelemeléssel tegye le a hitvallást a templomban.

Genf a felbomlott Burgund királyság része volt és nem Svájcra tartozott. Genf csak 1534-ben függetlenül püspöke és Savoya uralma alól. 1532-től működött Genfben Farel és reformált. A reformációt 1535-ben fogadta el a város hivatalosan. 1535-től nem volt katolikus Genfben. A támadástól Bern mentette meg. Ezért Bern befolyása érvényesült. A város régi patrícusai és a bevándorolt franciák ellentéte kiéleződött. 1538-ban a Kálvinék elleni patrícus berni-pártiak győztek a városi tanács választásain. 1538 márciusában elrendelte a városi tanács a lutherizáló berni liturgia átvételét, húsvétkor már úgy kellett kiszolgáltatni az úrvacsorát. Kálvinék vonakodása miatt a tanács eltiltotta őket a szolgálattól, hogy majd idegen lelkészekkel szolgáltassa ki az úrvacsorát. Kálvinék megszegették a tilalmat. A tanács száműzte őket. 1538. április 25-én Kálvin és Farel elhagyta Genfét.

Kálvin Strassburgban

Bucer Strassburgban egy gyülekezetet szervezett menekült francia protestánsokból Kálvin számára, és lelkészeül

meghívta. Kálvin itt megvalósíthatta elképzeléseit, azaz a világi felsőségtől független egyházkormányzatot, presbitériummal, egyházfegyelemmel. A szertartásokat is reformálta. Havonta úrvacsorát osztott. Gyónás helyett az úrvacsorázás előtt lelkigondozói beszélgetést iktatott be.

1540-ben Kálvin megnősült. Idelette de Buren vallon özvegyet vette feleségül 2 gyerekkel. Kálvinnak három gyereke született, de meghaltak. 1549-ben felesége is meghalt.

Kálvin strassburgi tartózkodása idején kísérelte meg V. Károly császár a vallási egység helyreállítását. 1539-ben Frankfurt am Main-ban, 1540. júliusában Hagenauban, 1540. novemberében a worms birodalmi gyűlésen, 1541-ben Regensburgban. Kálvin részt vett ezeken a megbeszéléseken. Támogatta az egységet. Melanchthonnal személyes barátságot kötött. Lutherrel sohasem találkozott, de szívélyesen leveleztek. Egy művét Kálvin Melanchthonnak ajánlotta 1543-ban és kiadta franciául Melanchthon *Loci Communes*-ét. Kálvin irodalmilag is fellépett a lutheránusok védelmében és a katolikusokkal való egyeztetés érdekében, de hiába. A német egyháznak a rómaival való egyesülése nem sikerült. Kálvin nem tartotta elegendőnek a német lutheránusok istentiszteleti reformját, az úrvacsorát és az egyházkormányzatot.

Kálvin második genfi működése

1539-től Genfben teljesen a Berni pártján állók kormányoztak és a város lassan az anarchia állapotába jutott. 1538 őszén Kálvin levélben intette a genfiakat békességre, a pártoskodás felszámolására és a reformációhoz való hűségre. A berni párt neve artikuláris, „articsókás” volt, a Kálvin-Farel-párté pedig utóbbi keresztnévéről guillaumista.

Jacob Sadoletto bíboros 1539. márciusában levelet intézett Genfhez, és rekatolizálásra szólította fel. Tehát a városban akart halászni. Genf nem tudott válaszolni a levélre. Bern kérésére Kálvin írta meg a választ. Kinyomtatva küldték a genfi tanácsnak. Öröm fogta el a genfiakat. 1540 augusztusában el-

zavarták Genfből a Kálvinék helyére választott lelkészeket, és októberben Kálvinhoz küldöttség ment Strassburgba, hogy visszahívja. Kálvin nem akart menni. Farel prófétai meggyőző módszerével bírta rá, hogy 1541. szeptemberében végre mégis visszamenjen.

Egyházalkotmány: *Ordonances Ecclesiastiques* címen készült, és 1541. november 20-án elfogadta a városi tanács némi módosítással. Minden egyháztag egyenlő, de a szolgálatban van különbség: (1) lelkészek (prédikátorok, miniszterek), (2) doktorok = teológiai és vallástanárok, eredetileg a gyülekezetet prédikálás útján tanítók, (3) Vének = presbiterek, (4) diakónusok.

Két tanácsa van az egyháznak az államtól függetlenül: (1) Vénérable compagnie, a ministri és doctores-ból a tanbeli tisztaság felett őrködik. (2) Consistorium a ministri és presbyteri-ből az egyház szellemi és fegyelmi ügyeinek vezetésére. A konzisztórium tagjaiul a városi tanács választott 12 világi férfit és hivatalból tagjai voltak a lelkészek. Az ülést az egyik polgármester, syndicus vezette. Kompromisszum ez, mert Kálvin a világi hatóságnak semmi beleszólást nem látott helyesnek az egyház ügyeibe, és a presbitériumnak újszövetségi értelemben a gyülekezet által szabadon választottnak kellett volna lenni, de alkalmazkodott a genfi viszonyokhoz. A genfi tanács is engedett, mert 1541-ig minden ilyen ügyet maga a tanács intézett.

Sadoletto bíboros

Szigorú egyházfegyelem valósult meg. A presbiterok látogatták a gyülekezeti tagokat. A korcsmák nyitva tartása korlátozott, tánc, kártyázás, mulatozás, prostitúció, paráznság tilos. A szigorú törvények ellen vétőkre lesújtott a hatóság. Tekintélyes polgárok, a köztársaság főkapitánya is Amie Perrin és két syndicus (a 4 tagú legfelsőbb testület tagjai = polgármesterek) sem voltak kivétel, ha kellett. Sok harc származott ebből. A patríciusok pártjának libertinus és hazafias része, együtt küzdött az idegenek ellen. Kálvin és lelkészársai ellen összeesküvések, gúnydalok, gúnynevek, paródiák, szinte csábították a hitvonalán támadókat. (Kálvin gúnyneve Kain volt, franciául egészen hasonlóan hangzik a Calvin névhez.)

Újabb kísérletek a katolikus egyházzal való kibékülésre. 1543-44-ben Kálvin a német lutheránusok érdekében írt és a császárt igyekezett megnyerni az egység megteremtésére, aki külpolitikai helyzete miatt hajlott arra. Sikertelen. Sőt 1544-ben Luther megtámadta Bullingeréket a sákrámentumok kérdésében. Ezek után 1549-ben Kálvin elment Zürichbe és megegyezett Bullingerrel. Megszületett a *Consensus Tigurinus* (Zürichi Egyezmény), ettől kezdve egységes a svájci reformáció. Kompromisszum eredménye volt ez, de evangéliumi kompromisszum. Ezóta van református egyház.

1553-ban a városi tanács többsége Kálvin ellenségeiből állt. Végző támadásuk eszköze volt Servet Mihály, aki Kálvin kivégzését és vagyonát, hivatalát kérte. Servet azért lett híres, mert Genfben végezték ki, ha az inkvizíció végezte volna ki, ami elől megszökött, elfelejtette volna a világot.

Kálvin győzelme Genfben

A Servet-ügy után a libertinusok visszahúzódtak. 1554. január elsején lakomán békültek ki Kálvinnal ellenségei, de ez csak taktika volt. Az exkommunikáció¹ jogát akarták a libertinusok elvenni a konzisztóriumtól és a polgári hatóságnak visszaadni. Ezzel a konzisztórium befolyását tették volna tönkre. Kálvin nem engedett. A testvéregyházak véleménye is az volt, hogy a kiközösítés a konzisztórium joga kell, hogy legyen. 1555. január 24-én a városi tanács úgy döntött, hogy marad az

addigi rendtartás, vagyis a konzisztórium hatáskörébe tartozik a kiközösítés. Kálvin győzött. A libertinusok fegyveres összeesküvést szerveztek és felkelést robbantottak ki. Elbuktak. Ettől kezdve Kálvin helyzete megszilárdult Genfben.

1559-ben felállította Kálvin Genfben a közép és főiskolát. Csonka egyetem volt orvosi fakultás nélkül. A lelkészképzés és a hivatalnokok képzése volt a fő egyelőre. A genfi egyetem alapjait lerakta. A főiskola vezetője Béza Tódor lett, Kálvin egykori diáktársa. Az iskola a doktorok testületét adta az egyháznak.

Kálvin az iskolában semmilyen tisztséget nem viselt, de rendszeresen tartott naponta exegézis órákat. Nagy érdeklődés mutatkozott, úgyhogy egy templomban tartotta. Egy gyorsíró csoport

jegyezte előadásait, mert ő nem írta le beszédét. A gyorsírók leírták, ő átnézte és javította, aztán nyomtatták. A francia hitsorsoknak is megküldték a könyveket. A genfi akadémia a francia lelkészképzést is megoldotta. Kálvin halálakor 1500 diákja volt. Európa minden részéből (nyugati kereszténység) voltak diákjai, magyarok is.

A diakónusok beállításával nem kellett 1555-ig várnia Kálvinnak. Kórház, szegényház létesült, segély a rászorulóknak, gyógyítás a betegeknek, az átutazó szegényeknek ingyenes szállás, de a koldulás tilos. Példaszerű volt mindez.

A prédikátor Kálvin a Szent Péter templom szószékéről minden vasárnap kétszer és minden második héten naponta egyszer prédikált. A vasárnap délelőtti prédikációja 45 perces volt (Bullingeré a két órát is meghaladta) mégsem beszélt gyorsan. A prédikációkra vacsora után készült egy órányit. Nem írta le beszédeit, hanem a francia gyülekezetek által fizetett gyorsírók le-

jegyezték. Azokat is lemásolták, kiadták gyorsan, és küldték Franciaországba. A XIX. században veszett el Genfben egy csomó kéziratos Kálvin-prédikáció.

Kálvin külföldi hatása

Háromszáz emberrel levelezett rendszeresen. VI. Edward és Erzsébet angol uralkodókkal, Zsigmond lengyel, Christian dán királlyal, a navarrai királlyal, Renate hercegnővel, Melanchtonnal, Lutherrel és számos tudóssal, reformátorral, Condé herceggel, volt tanítványait nem is említve.

Knox János Skócia reformátora Genfben tanult és ő ültette át a kálvini tanokat Skóciába, szabadabb formában, mint Kálvin tehette Genfben. A francia hugenották Kálvin vezérszellemét követték, egyházalkotmányuk kérdésében is az ő elvei alapján alakították meg országos szervezetüket. Szintén szabadon alkalmazhatták Kálvin eredeti elveit, nem korlátozta őket a világi hatóság, mint Kálvint a genfi, mert ők üldözöttek voltak, nem akarta ügyüket a francia világi hatóság irányítani. A lengyel reformáció mozgatója szintén Kálvin lett. A cseh waldenseknek azt tanácsolta, hogy egyesüljenek a reformáció egyházaival. Hollandia református egyháza ugyancsak Kálvin hatására alakult ki. Katolikus volt a szó eredeti értelmében (katolikus = egyetemes, az egész Földre kiterjedő).

Kálvin betegsége, halála

Kálvin többféle betegségben szenvedett. Már Strassburgban gyakran volt lázas és tüdőpanaszai is voltak. Genfben is sokszor volt beteg. 1564. február 6-án prédikációját nem tudta befejezni a vérhányás miatt. Bibliamagyarázati összefoglalókat még elvitette magát március 31-ig. Március 27-én elment a városi tanács elé és könnyhullatással köszöntö meg támogatásukat és búcsúzott. Barátai körülötte voltak betegsége idején. A tanács is meglátogatta, április 28-án pedig a városi és vidéki lelkészekről vett búcsút. Május 27-én halt meg. Minden halotti pompa nélkül temették el. Sírját nem jelölték meg, ami később feledésbe merült. Ma nem tudják, hogy hol nyugszik földi porhüvelyé.

Dr. Csohány János

¹ kiközösítés, gyülekezetből való kizárás

Tanulságok Ábrahám életéből (2.) (1Móz 12,4-20)

Ábrahám hitének próbája

Előző cikkünkben azt láttuk az 1Móz 12,1-3 alapján, hogy Ábrahám engedelmeskedett Isten elhívásának: elindult Úr Kaszdimból és megérkezett Kánaán földjére. Mire ő és családja megérkeztek Sikhembe (12,6) és Bét-helbe (12,8), már kb. 1800 km-t tettek meg. Ábrahám számára, aki lelkileg még gyerek volt, ez nem kis próbát jelentett. Mégis jól teljesített. Ez azonban csak a kezdet volt. Népek sokaságának lelki atyjaként, az ő hite újra meg újra próbára fog tétetni, s minden próba nagyobb hitet fog igényelni az előbbinél. Az 1Móz 12,10-20 egy második, még nehezebb próbáról szól. Ábrahám Kánaán földjére különféle utakon keresztül vezéreltetve érkezett meg. De az éhínség miatt elhagyja azt a földet, amit Isten már odaadott neki és az ő leszármazottainak. Ábrahám Isten ígéjében bízva, vajon nem várta-e el azt, hogy boldog legyen Kánaánban és az életét bőségesen betöltsék a jó dolgok? Bizonyára igen. A kételkedésnek milyen magvait ültethette el a Sátán az ő elméjébe? Mi lesz Isten nagy nemzetségről, leszármazottakról és áldásokról szóló ígéreteivel? Arra is emlékezzünk, hogy Úr Kaszdim földje igen termékeny volt, és Ábrahám már hozzá volt szokva a jóléthez. Úgy is tűnik, hogy háráni tartózkodása alatt ez a gazdagsága tovább növekedett. (12,5) Tehát egy ilyen éhínség bizonyára nagyban hozzájárult jóléte csökkenéséhez.

Mégis Ábrahám hite nem ingadozott ebben a helyzetben. Ahelyett, hogy le-

mondott volna Isten ígéreteiről inkább ezek beteljesedésére figyelt. Ahogy Kálvin mondja: „Azon elmélkedett, hogy az üdvösség reménysége őreá irányult, hogy Isten egyházának forrása belőle táplálkozott, hogy hacsak ő nem marad életben, a neki és magvának megígért áldás kárba vész.”¹ Ezért szívesen kockára tett mindent túlélése érdekében. Ebben a vészhelyzetben úgy döntött, hogy elmenekül a közeli Egyiptomba és ideiglenesen ott tartózkodik csak azért, hogy ételt szerezhessen. (12,10) Így az egyiptomi utazásának motivációja mindaddig dicséretes. De Egyiptomban sokkal komolyabb veszélyek leselkedtek rá mint Kánaánban. Egyiptom egy jól működő, termékeny ország volt, egy olyan önkényuralmi kormányzati rendszerrel, ahol az uralkodó akarata volt a törvény. A hirtelen, pillanatnyi indulatok alapján meghozott nyilvános vagy egyéni döntések következtében a gyorsított kivégzések napirenden voltak Egyiptomban. Ha elgondolkozunk ezeken a tényezőkön, akkor jobban megértjük azt, hogy Ábrahám miért aggódott az életéért, és miért volt kész „megfelelő” lépéseket tenni.

Ábrahám botlása a hitben

Ennek a forгатókönyvnek a közepén egy sajnálatos folt jelenik meg Ábrahám hitében. Nem várt az isteni vezetésre, amikor elindult az ígért földjéről, és nem is bízta rá magát teljesen az Isten védelmére, amikor ezt az utat választotta. Következésképpen elbukott, amint ezt a történet hátralévő részében is láthatjuk. (12,11-20) Kockára tette feleségének tisztaságát és a saját tisztességét. Saját életét akarva megkímélni (hogy Isten terve ne hiúsuljon meg), Ábrahám azt ajánlotta Sárának, hogy titkolják el házasságukat, és mondják azt, hogy Sára Ábrahám húga. (12,12-13) Ez egyébként nem volt egy égbekiáltó hazugság. Sára ugyanis Ábrahám apjának lánya volt, de nem volt azonos az édesanyjuk. Tehát féltestvérek voltak. Több ezer év távlatából, egy immár teljes Bibliával és egy kiforrott keresztény filozófiai háttérrel nagyon köny-

nyen és hűvösen minősíthetjük Ábrahám magatartását csalásként. Természetesen, nem vagyunk kötelesek Ábrahám magatartását védeni, de ugyanakkor hadd legyünk óvatosak, nehogy túl szigorúaknak bizonyuljunk bírálatusunkban. Ha meglátjuk azokat a veszélyeket, amelyek Ábrahámra és Sárára leselkedtek egyiptomi belépésükkor, könnyen megérthetjük azt, hogy nem voltak kötelesek minden idegen érdeklődő előtt felfedni magánéletüket. Sőt jogukban állt az, hogy nagyon óvatosan és körültekintően járjanak el.

A Fáraó bűnössége és Isten büntetése

Ábrahám félelmei nem voltak alaptalanok, mert valóban szeretett feleségét vették el tőle és vitték a Fáraó elé. Kétség nélkül, a saját maga és felesége életének bizonytalansága növelte Ábrahám aggodalmát. Saját ravasz terve által, Ábrahám megmentette a maga életét, de nagy árat kellett ezért fizetnie. Mégis, hibája ellenére, Isten mindent felügylet. A Fáraó jól bánt Ábrahám-mal Sára kedvéért. (16. v.) Ebből világos, hogy Fáraó tisztelte Sárát és nem rontotta meg, hanem feleségül akarta venni. (19. v.) Mielőtt azonban egy ilyen törvénytelen és hűtlenségre épülő házasság létrejöhetett volna, Isten közbelépett, hogy megmutassa szabadítását. Mivel a Fáraó elvitte Sárát a férjétől, Isten nagy csapásokkal verte meg őt és az ő házat. (17. v.) A Fáraó bűnössége abban állt, hogy eltörölte az emberek közötti jogegyenlőséget az élet legmeghittebb és legérzékenyebb területén. Akár erőszakkal vagy csupán pusztá hatalom fitogtatásként elszakított magának egy nőt, aki feleségként vagy féltestvérként egy más férfi védelme alatt állt, anélkül, hogy erre bárkitől is engedély kért volna. E cselekedete annál visszatetszőbb, ha Ábrahám és Sára ártalmatlanságát is figyelembe vesszük.

Ábrahám megalázása és Isten fenyítése

Mihelyt a Fáraó tudatában jutott annak, hogy mi okozza a csapásokat, megfedtte Ábrahámot csalása miatt.

¹ John Calvin [Kálvin János], John King trans., *Commentaries on the Book of Genesis* [Kommentár Mózes I. könyvéről], (Baker Book House [Baker könyvkiadó], Grand Rapids, 1996), I. köt., 359. o.

Azután megparancsolta embereinek, hogy baj nélkül és védőkísérettel vezessék ki őket Egyiptomból. (18-20. v.) Micsoda megalázó tapasztalat! Egy pogány uralkodó jogosan megdorgálta Isten kiválasztott edényét, és egy nagy nemzet leendő lelki atyját. Ábrahám rossz bizonyosságot tett a világ egyik vezető nemzetének legmagasabb tisztségviselője előtt. Ezért az egyiptomiak szemében megbízhatatlannak, lehetséges veszélyforrásnak és esztelennek tűnhetett fel.

Gyakorlati tanulságok

Ábrahám és Sára tapasztalataiból sok értékes tanulságot vonhatunk le a 21. századi keresztyén életre nézve:

(1) Isten a keresztyén hitét próbára teszi

Könnyen elhiszük, hogy teljes szívvel bízunk Istenben akkor, amikor körülöttünk minden csendes. Sőt, gyakran az újjászületett keresztyén, akit a Krisztus iránti első szeretet vezérel, Ábrahámhoz hasonlóan, nagy haladást tesz meg úgy, hogy figyelemre méltó hitről tesz bizonyosságot. De ezután a hit újabb próbája következik. Isten az Ő gondviselésében olyan helyzetbe visz, amely nem felel meg elvárásaidnak. Talán Ábrahámhoz hasonlóan egy krízis helyzetbe kerülsz. Az élet kényelmetlenné válik és az Istennek való engedelmeség pedig többé nem kívánatos. Isten ígéretei, amelyek korábban annyira közelieknek tűntek, most nagyon távoliak. Hirtelen a hited olyan kihívás elé van állítva, mint még soha korábban. Itt van egy „ábrahámszerű tapasztalat,” egy válság, amelyre azonban megoldást kell találnod. Ilyen tapasztalat lehet egy munkahely elvesztése, amely eredményként nem vagy képes gondoskodni családjáról; egy barát vagy családtag

elvesztése; egy olyan komoly betegség felfedezése, amit az orvosok nem tudnak gyógyítani; vagy talán úgy mint Ábrahám esetében, Isten téged is egy más, számodra idegen országba szőlít, és ezáltal családod és barátaid elhagyására kényszerülsz. Ezekben a próbákban tanúsított magatartásod kiváló mérőeszköz lehet hited valóságának le mérésére.

(2) Elbukás az Isten által adott próbában – Lázadás

Vagy lázadsz Isten ellen, vagy elfogadod, hogy az új körülményeid az Ő ellenőrzésének és gondviselésének részei. A lázadás különféle módon történhet. Mondhatod azt, hogy „Én azt hiszem, hogy igazságtalan az, ami velem történik. Ezért Isten maga kell, hogy igazságtalan legyen, mivel megengedte, hogy velem ez megtörténjen. Ezért többé nem hiszek Istenben.” Ez a lázadás egyik szélsőséges formája. De úgy is lázadhatsz, hogy más embereket hibáztatsz: „Más ember vagy emberek miatt kerültem ebbe a helyzetbe!” Szabad folyást engedsz frusztrált érzéseidnek vagy haragodnak legközelebbi barátaid vagy mások felé, olymódon, hogy ők érezzék magukat felelősöknek a te nehéz helyzeted miatt. Vagy a lázadás megtörténhet úgy is, hogy egyszerűen kikapcsolsz és nem viszonyulsz mások felé egy keresztyén lelkülettel. A másokkal való kapcsolatod gépiessé, tartózkodóvá és hideggé válik; befelé fordulsz, magad sajnálod és folyamatosan levertté válsz. A lázadás – bármilyen formát öltön is –, mindig együtt jár azzal, hogy nem akarsz többé ragaszkodni Isten azon ígéreteihez, amelyeket neked pontosan az ilyen időszaka-

kokra adott. A lelki lázadás külső megnyilvánulásai a következők: általános elégedetlenség az étellel; magányosság (ami végső soron depresszióba vezethet); ha nem Isten, akkor a mások iránti megvetés; és végül természetesen a lelki hanyatlás.

(3) Átmenni Isten próbáján – Elfogadás

Ábrahámhoz hasonlóan, elfogadhatod körülményeid nehéz voltát, ha úgy tekintesz azokra, mint az Isten által számodra készített terv részeire. Mindezen események részei annak a megszentelő folyamatnak, amely által alkalmassá válsz a mennyre. Ilyen hozzáállással azonnali reményed lehet, mert tudod, hogy a sok megpróbáltatásnak célja van. Isten ugyan elrejtheti ezt a célt előled pont azért, hogy a próbában magad is meglásd hited valóságát. Ez nem jelenti azt, hogy Isten valamilyen „szuper-szent” státust követel tőled, amely által mindenek fölött állsz bármilyen nehéz körülményeid legyenek is. Isten ismeri nehézségeidet, és Ő jobban ismer téged, mint amennyire te ismered magadat. Ő tudja, hogy még akkor is, amikor megpróbálsz Őbenne bízni, lesznek olyan idők, amikor kínzó nehézségeid érzelmileg és lelkileg hatni fognak rád. De az Ő akarata számodra az, hogy ne engedd ezeknek a nehézségeknek, hogy legyőzzenek. Nem szabad betemetned fejedet a homokba és ezt mondogatni magadnak: „Nem is próbálok megbirkózni ezzel a változással az életemben, és nem akarok alkalmazkodni az új körülményeimhez.” Ez a passzív magatartás a vereség elismerése. Ábrahám az ő nehézségei közepette soha sem feledkezett el az ígére-

A Sfinx

tekről: „Isten megígérte, hogy nagy nemzetté tesz engem. Azt mondta, hogy megáld és a nevemet nagyvá teszi... Ezt most is hiszem.” Így, ha Ábrahámhoz hasonlóan, igazán szeretnél megbirkózni a nehézségekkel, Isten ígéreteibe kell kapaszkodnod; igazán hinned kell, hogy ezek a teid. Neked nagy előnyöd van Ábrahámhoz meg Sárához képest, és az abban áll, hogy te sokkal több ígérettel rendelkezel mint ők. Továbbá, a te ígéreteid le is vannak írva, hogy ne felejtőd el azokat. Újra meg újra odafordulhatsz ezekhez, hogy emlékeztess magad ezekre. Miért nem nézed át most például a következő ígéreteket? – Józs 1,5 vö. Zsid 13,5; Zsolt 25,8-9; 32,8; 50,15; 84,12; Jn 15,7; Fil 4,19; Zsid 11,13; 1Jn 2,25.

(4) Isten ígéretei mindig magukba foglalják az ember felelősségét is

Az Írások világossá teszik, hogy Isten nem „kénytelen-kelletlen” ad ígéreteket az Ő népének. Minden ígérete bizonyos értelemben feltételes, vagyis bizonyos mértékű együttműködést és felelősséget követel az azt igénybevevő személy részéről. Ábrahámnak Isten egy földet és leszármazottakat ígért. Hirtelen egy dilemmában találja magát. Elért arra a földre, amit Isten megígért neki, de éhínség van, étel nincs és hamarosan meghalnak. Vannak bizonyos „keresztyének”, akik megadják magukat, amikor ilyen vagy ennél kisebb méretű dilemmával néznek szembe: „Isten adott egy ígéretet nekem, de valójában nem tartja meg az ígéretét!” Ábrahám azonban nem így reagált. Az ő Isten ígéreteibe vetett hite, sértetlen maradt: „Isten ígéreteket adott nekem és az Ő

Szava nem válhat semmivé. Mit kell tehát csinálnom ebben a helyzetben?” Így válaszolt Ábrahám, és ez volt a helyes válasz. Isten ezt a magatartást várja el az Ő népétől, valahányszor az megpróbáltatáson megy át. Hányszor hallottuk már – vagy talán mi magunk is mondtuk: „Nagyon könnyű azt mondani: 'Ragaszkodj Isten ígéreteihez megpróbáltatásodban,' de ha te az én helyzetemben lennél, akkor te magad is nagyon nehéznek találnád azt.” Az ilyen reakció érthető. Végül soron ilyen az emberi reakció. De ha itt megállunk, és nem álljuk ki a megpróbáltatás viharát, akkor meg kell kérdeznünk magunktól: „Hol van a hitünk pecsétje?” Nem azt jelenti-e a hit, hogy remélni kell a remény ellen, hogy Istent szaván kell fogni? Ha minden eseményt igazgathatnál életedben, mi szükséged lenne még az Istenbe vetett hitre ebben az életben, vagy mi motiválna abban, hogy Isten kegyelmére bízod életed, mint egyetlen, de biztos reménységre?

(5) Tanulságok Ábrahám hibájából

Ábrahám jól tette, hogy a megpróbáltatás idejében Isten ígéreteiben bízott. De azt is láttuk, hogy ahelyett, hogy várt volna az isteni irányításra, elkövette azt a végzetes hibát, hogy megpróbálta kioroszakolni az ígéretek beteljesedését. Következésképpen, elég komoly bajba sodorta magát és Sárát. Tanulnunk kell Ábrahám hibájából. A keresztyének egy megpróbáltatás közepette Ábrahámhoz hasonlóan, nagyon könnyen megpróbálhatják kioroszakolni Isten ígéreteinek beteljesedését, anélkül hogy az isteni jóváhagyására várnának. Ahhoz, hogy elérjük a kívánt célt,

lehet, hogy kezdünk úgy bánni az igazsággal, amint Ábrahám. Amikor ezt tesszük, nagyon valószínű, hogy többé már nem cselekszünk össze hitből, és egy olyan úton indultunk el, amely már nincs rajta Isten térképén. Emiatt több bajt és aggodalmat hozunk magunkra (és talán másokra is), mintha türelmesen vártunk volna Isten időzítésére és világos vezetésére.

Sokféleképpen megfigyelhető ez manapság. Hitvalló, egyedülálló keresztyének, akik éveken keresztül szenvednek a magány miatt, ezért vetik bele magukat egy érzelm irányította kapcsolatba egy hitetlen személlyel, és képesek meggyőzni magukat arról, hogy nincs semmi rossz ezzel a kapcsolattal. Mégis egy ilyen kapcsolat nagyon veszélyes lehet egy fiatal keresztyén számára, és beláthatatlan következményekkel jár ha házasság követi. A fiatal keresztyén, aki bizonyos kísértésekkel küszködik, ahelyett hogy konkrét változtatásokat eszközölné, hogy ezeket a kísértéseket elkerülje, még mindig ilyen utakon jár. Próbál küzdeni ezek ellen, de az eredmény mindig ugyanaz: vereség. Az a keresztyén, aki egy fizikai betegségben szenved nem látja, hogyan töltheti be Isten azon ígéretét neki, mint például: „Azoknak, akik Isten szeretik, minden javukra van.” (Róma 8,28) Ezért kétségbe vonhatja Isten irgalmát és szeretetét. Eltelik aggodalommal, és lehangoltá válik. Ugyanez mondható el az olyan keresztyénről is, aki elveszített valakit szerettei közül.

Megtanulhatjuk tehát Ábrahám tapasztalatából azt, hogy ragaszkodnunk kell Isten ígéreteihez. De nem a mi feladatunk meghatározni Istennek, hogy hogyan valósítja meg ígéreteit. Ez Isten feladata. Amikor a nehézségek idején a legállhatatosabbak vagyunk, Isten akkor fogja igazán bizonyosságát adni az Ő hűségének. Nincs olyan megpróbáltatás, melynek nagysága miatt, azt kellene feltételeznünk, hogy Isten cserbenhagyott bennünket. Lehet sokszor nem tudjuk, de a mi megpróbáltatásaink pontosan Isten eszközei, melyek által Ő sokkal jobbat ad annál, amit mi valaha is elképzeltünk. Egy nap pedig majd visszatekintünk ezekre és hálát adunk értük.

Steven Robinson

Mi a megtérés?¹

Pontosan mi is a megtérés? Miért olyan fontos? Miért van bárkinek is szüksége az üdvösségre? Mi történik, amikor valaki megtér? Ha jobban meg szeretnéd érteni az alábbi válaszokat ezekre a kérdésekre, olvasd el a Lukács 15,11-32-ig terjedő verseit.

A legjobb válaszokat a fenti kérdésekre a Biblia egyik legismertebb történetében, a tékozló fiú példázatában találjuk. Bár sokan vannak, akik emlékeznek ugyan magára a példázatra, de sosem értették meg annak üzenetét, értelmét.

Bizonyára ismerős a történet. Maga az Úr Jézus Krisztus mondja el az esetet, hogy volt egy gazdag ember, annak két fia, s a fiatalabb még apja halála előtt kikéri az atyai örökséget. Ami viszont nem mindenki számára világos az pontosan az, hogy ez a példázat valójában azt illusztrálja, hogy milyennek látja Isten az emberi nemzetséget.

Ahogy Isten lát minket

Lehet, hogy kiindulásképpen ez talán keménynek fog tűnni, de Krisztus véleménye valahogy így hangzana: „Mit gondolok az emberi nemzetségről? Azt, hogy olyan, mint egy gőgös, öntelt, végtelenül elkényeztetett és kap-

zsi fiú, aki teljesen közömbös mindenkivel, csak önmagával szemben nem. Aki egy napon gúnyos megvetéssel ezt mondja az apjának: 'Bárcsak meghalnál. Látni sem bírlak. Utállak téged és az általad képviselt értékeket. Hallani sem akarok rólad. Nem akarom, hogy bármi közöm legyen hozzád. Viszont szeretnék már most magaménak tudni mindent, ami csak a halálod után illetne engem.'”

Ilyennek lát tehát minket a világ Megváltója. Lehet, hogy ez a jellemzés nagyon szigorúnak tűnik. Csak azok nem érzik az üzenet súlyosságát, akik sosem olvasták a Bibliát. Isten úgy tekint ránk, mint az Ő teremtményeire, akiknek tisztelniük kellene Őt. Ehelyett azonban mi megvetettük és elutasítottuk Őt.

Ez olyan, mintha a tékozló fiúhoz hasonlóan valamennyien büszkén bevonnánk a világba, így gondolkodván: „Úgy akarok élni, mintha Isten nem is létezne. Nem akarom, hogy közöm legyen hozzá. Persze birtokolni szeretnék mindent, amit Isten alkotott, de úgy, mintha Ő halott lenne.”

A példázatban az apa hagyja, hogy a fia elvegye az örökséget és elmenjen. S az Úr ugyanezt teszi velünk. Nem büntet meg *rögtön* minket azért, mert megvetjük és elutasítjuk Őt.

Evilági életünk csak bevezetője a következőnek, és Istentől még arra is engedélyt és szabadságot kapunk itt a földön, hogy megvethessük és elutasítsuk Őt. Egy napon azonban majd számot kell adnunk erről az életről, de jelenleg a mindenható Atya lehetőséget adott arra, hogy hátat fordítsunk Neki és a saját utunkat járjuk

A példázatban minden szó különös jelentéssel bír. Az Ige szerint „*nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözik.*” Nem egy szomszédos, hanem egy messzi országba ment. Ez ismét olyan, mint a mi helyzetünk. Mihelyst elkezdjük a gondolatainkat önmagunk köré összpontosítani, eltávolodunk Istentől és a lehető legmesszebbre jutunk. Mi az oka ennek a nagy eltávolodás-

nak? Az, hogy a tékozló fiúhoz hasonlóan nem akarjuk a mi mindentudó Atyánk szavát meghallani, s tudni sem akarunk róla. Megragadtuk az életünket, s kisajátítottuk a magunk számára. Megragadtuk és kisajátítottuk az ifjúságunkat, az éveinket, a képességeinket, az erőnket, az ajándékainkat – bármi legyen is az, és úgy élünk, mintha teljesen mi rendelkezhetnénk ezekkel és semmi-vel sem tartoznánk Istennek.

Vannak, akiknek kitűnőek az értelmi képességeik, jó a memóriájuk, mások rendkívüli fizikai erővel vannak megáldva, jól teljesítenek a különféle sportokban, megint mások jó üzleti érzéssel rendelkeznek, vagy éppen kreatívak, de mindent, amit Isten adott, az én sajátította ki. Magamra pazarlom, kedvem lelem benne, büszkélkedem vele. A tékozló fiú példázata komolyan figyelmeztet erre, ugyanis ő is „*eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódvá élt.*”

Kimerülnek a készletek

De a tékozló fiú készletei azonban az idő múlásával fokozatosan kimerültek. Ez a mi esetünkben is így van. Elmúlnak a legszebb éveink, és még mindig távol vagyunk Istentől. Ahogy telnek az évek, az öregedés is behajtja a vámot. Ugyanis mindazok a képességek és erősségek, melyeket magunknak tulajdonítottunk, egyszer cserbenhagynak minket. A felhúzzhatós játékokhoz hasonlóan lemerülünk, és mindazok a dolgok, amelyekért éltünk és dolgoztunk, többé már nem jelentenek örömet és megelégedettséget.

¹ Engedélyezett fordítás az *Answers to Questions* magazin első számából. Eredeti címe: *What Exactly is Conversion?* Fordította: Molnár Marianna.

Egy új generáció vált fel bennünket. Mégis most úgy élünk, mintha Isten garantálná nekünk az ifjúságot és örök életet ezen a földön. A példázat rámutat, hogy mekkora szükségünk van arra, hogy megtérjünk Istenhez. Vajon látjuk-e ezt?

A történet folytatódik, s a példázat egyszer csak arról kezd szólni, hogy mi történik a megtéréskor. A tékozló fiú „sikertörténetének” vége szakad, és ahogy a Biblia mondja: „minekutána pedig mindent elköltött, támad nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdte szükségét látni.” Tehát mindene elfogyott, ráadásul éhínség is pusztított, s ez a teljes kétségbeesésbe sodorta.

Éhség

Mi a példázat üzenete? Az, hogy mindenki, legyen bár férfi vagy nő, idős vagy fiatal, megtérése előtt egy bizonyos lelki éhség jelentkezik. Nem testi eledelre vágyik, hanem az élete jelentését, célját, értelmét szeretné megismerni. Kínozza a lelkiismeret, mert a mindenható Isten lelkiileg ráterheli, hogy feltegye a kérdést: „Miért vagyok ilyen romlott, miért van bennem ennyi önzés és bűn?”

Úgy érezzük, hogy teljesen kimerültünk: erőnk elfogyott, már nincs bennünk sem önzés sem magabiztosság, az élet hirtelen céltalannak és üresnek tűnik. Már nem tudjuk megszabadítani önmagunkat a kínzó érzésektől; a szórakozás

és öröm hajhászása többé nem segít. De még ilyenkor sem fordulunk rögtön Istenhez és nem Őt keressük. Az ember nagyon büszke és makacs. A tékozló fiú sem tért haza mikor szükséghelyzetbe került, hanem megkísérelte a problémát önmaga megoldani. Munkát talált magának, disznók etetésével foglalkozott.

Mi is hasonlóképpen cselekszünk. Mikor a lelkiismeretünk gyötörni kezd, mindent és mindenki mást hibáztatunk a rossz érzéseinkért, és mindenféle megoldást kipróbálunk, ahelyett, hogy az Urat keressünk. A tékozló fiú végül „magába szállt.” Magához tért, tehát feleszmélt! Ráébredt a valóságra, a tudattalan állapot elmúlt, a tévedés révülete szertefoszlott.

Milyen tökéletesen megrajzolt kép ez az Istentől távol élő emberről! Az életünk egyfajta színdarab. Mi pedig olyanok vagyunk, mint az alvajárók. Csak álmodozunk. Távol élünk Istentől, egyáltalán nem vagyunk tudatában az élet veszélyeinek, az évek múlásának és az előttünk hömpölygő halál folyójának.

Mi a megtérés? Hát az, ami a tékozló fiúval történt. Mikor elveszítjük addigi magabiztonságunkat, és lelki éhséget érzünk arra, hogy megismerjük életünk jelentését és célját. Más szóval a megtérés kezdete az, mikor ráébredünk a lelki valóságra és megértjük, hogy elidegenedtünk és elszakadtunk Istentől, hogy bűnösök vagyunk. Őelőtte, és méltóak az Ő ítéletére.

A hazatérés

A tékozló fiú így szólt: „Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened.” Az egyetlen dolog, amit ebben a helyzetben tenni tudott. Visszatérni és megbánni. És ez a megtérés lényege, amit mindannyian látnunk kell.

Magamtól azonban képtelen vagyok a lelki életre, nem tudom jóvátenni a múltbeli bűnemet. Nem tudom kifizetni a vétek és a bűn szörnyű adósságát, mely távolt tart a mindenható Istentől. S az is bizonyos, hogy nem tudom megváltoztatni az utaimat, rászolgálni Isten áldásaira vagy kiérdemelni azokat.

Istennek kell megtennie mindezeket értetem, az Ő kegyelméből. Én csupán annyit tehetek, hogy bűnbánattal Hozzá fordulok. Meg kell bánnom a szörnyű múltbeli életem és minden bűnömet. A példázat ezt annyira egyértelművé teszi. Ellenkező esetben Ő nem tud és nem is fog segíteni rajtam.

És végül elérkeztünk a példázat utolsó, egyben legcsodálatosabb részéhez, mely kulcsfontosságú az üzenet megértésében. A tékozló fiú „felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék és megcsókolgatá őt.” Ez az esemény döntő jelentőségű, mert a legfontosabb dolgot mondja el nekünk a megtéréssel kapcsolatban. Nyilvánvaló, hogy a tékozló fiú a maga erejéből soha nem tudott volna hazatérni. Már egy jó ideje éhezett. Annyira kilátástalan helyzetben volt, hogy szívesen jóllakott volna azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek.

Lehetetlen feladat

Bizonyára túl sovány és gyenge volt ahhoz, hogy bármekkora utat is megtegyen. Sőt, talán sebek és kelések fedték a testét, és öltözete is rongyos volt. Ez nem túlzás. Ne felejtsük el, hogy egy távoli országban volt, több száz mérföldre az otthonától, nélkülözve és elhagyatottan. A tékozló fiú és az atyja között sok mérföldes szakadék tátongott. Sosem tudta volna megtenni ezt az utat hazafelé: átjutni a hegyeken, a sivatagokon, a folyókon és a különböző határállomásokon, védtelenül az állatokkal szemben, pénz, étel és hajlék nélkül. De az atyja valahogy tudta ezt, látta a helyzetét, és elébe ment.

Hogy megértsük a példázatot, meg kell látnunk, hogy a tékozló fiú alighogy elindult az úton, az atyja máris elébe ment. Krisztus is biztosan erre célzott, mikor ezt mondta: „*még távol volt.*” Alkalmazzuk ezt a saját helyzetünkre. A tékozló fiúhoz hasonlóan soha nem térhetnék meg Istenhez, ha rajtam múlna. A szakadék közöttünk túl nagy. A bűneim hegyén, amely mindenek az útjában áll, nem tudok átkelni. Nem érdemlem meg a Mennybe vezető utat, mert erkölcsileg gyenge, romlott és üres vagyok. Ahhoz, hogy megtérhessek és megismerhessem az Urat, az Atyának kell elém jönnie.

A szakadék áthidalása

Ez az, amit az Úr Jézus Krisztus cselekedett. Isten Fia megtette a hosszú utat ebbe a világba, hogy áthidalja a köztünk lévő szakadékot. Magára vette a szörnyű fájdalmat, mely engem illetett volna a bűneimért. Elszenvetted azt, amit nekem kellett volna elszenvednem örökre a pokolban. Elhordozta azt a büntetést, kint és fájdalmat, amit én érdemeltem volna. Szenvedése teljes volt, mikor a Golgota keresztfén függött, azért, hogy megtérést adjon mindenki szívébe, aki megbánja a bűneit és Hozzá fordul.

Ha az Úr lelkileg rád terheli, hogy hagyj fel az önzéssel és a lázadással és kezd keresni az életed célját és értelmét, azért hogy rábredhess a lelki valóságra, akkor vissza kell térded az Úrhoz, s komolyan és őszintén meg kell bánnod a bűneidet. Erre tanít ez az ismert példázat.

A lelked halott, hacsak Krisztus nem eleveníti meg. Az életed elveszett, hacsak Krisztus nem fogad a gyermekévé. Bánd meg a bűneidet, térj meg és add át egész életedet az Úr Jézus Krisztusnak! Mondd meg Neki, hogy bolond, lázadó, önző és bűnös ember voltál!

Ne gondold, hogy szemernyi jószág is van benned – ez csak illúzió, hanem engeddd át magad Neki. Akkor Ő eljön hozzád és megteszi azt, amire te nem vagy képes: meg fog neked bocsátani, teljesen meg fog változtatni, és lehetővé teszi, hogy érezd és megismerd Őt. Akkor Isten csodálatos szeretetének és kegyelmének köszönhetően egy újabb tékozló fiú találhatik majd meg.

KÖZBENJÁR-E MÁRIA?¹

A Megváltó Anyjáról (*Redemptoris Mater*) szóló, 1987. márciusában kiadott enciklikájában, II. János Pál pápa, Mária egyházi szerepével foglalkozik. Ebben az Áldott Szűz Mária szerepét vizsgálja a „Zarándok Egyház” életében végzett munkája alapján.

A Megváltó Anyjáról (*Redemptoris Mater*) szóló enciklika széles körben elterjedt, tekintéllyel bíró pápai irat, amely Mária szerepét mutatja be római katolikus szempontból. Az enciklika újból megerősíti Róma tradicionális dogmáit, és különösen a mögötte lévő gondolkodást. A Mária-dogmák igen fontosak. Azokból a római katolikus hagyományokból származnak, amelyek nyilvánvalóvá teszik ezen egyház eltávolodását az evangéliumi igazságoktól.

Mária a Bibliában

Először is, mit tanít a Biblia Máriáról? Máriára (ha nem is név szerint) legalább három helyen hivatkozik az Ószövetség. Ő az az asszony, akinek magva legyőzi a Sátánt (1Móz 3,15), a szűz, aki életet ad Immánuelnek (Ézs 7,14), és az, aki Betlehemben életet ad az eljövendő Messiásnak (Mik 5,2-3).

Ezek után várható, hogy alakja az Újszövetségben is kiemelkedő legyen. Utalás történik rá Krisztus születésének és gyermekkorának elbeszélésekor (Mt 1-2. fejj., Lk 1,26-2,40), a gyermek Jézus jeruzsálemi látogatásának kapcsán (Lk 2,41-51) és a kánai mennyegzőről szóló beszámolóban (Jn 2,1-12). Ott van Jézus testvéreivel együtt Kapernaumban (Mt 12,46-50, Mk 3,20-35, Lk 8,19-21), valamint Jézus keresztfeszítésénél (Jn 19,25-27). Továbbá jelen van a többi tanítvánnyal Pünkösdkor (ApCsel 1,14). Máriára utal még a Szentírás az ismeretlen asszony üdvözlésében (Lk 11,27-28), valamint a Jézus eredetével kapcsolatos kérdéseknél (Mt 13,55-56, Mk 6,3-4, Jn 6,42). Pál is utal rá közvetetten a Róma 1,3-ban és a Galata 4,4-ben.

Kié az elsőbbség?

Jézus kijelentette az Ő tudatos isteni küldetését és az Ő egyedülálló gyermeki kapcsolatát az Atyával, mondván:

„Nékem azokban kell foglalatossá lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai.” (Lk 2,49)

Ez az isteni kapcsolat különválasztandó a szüleivel való kapcsolatától, és elsőbbséget élvez a Mária és József iránti szereteténél, valamint az irántuk való kötelességeinél. Mária abban sem különbözött a tanítványoktól, hogy ő sem értette meg teljes mértékben, hogy kicsoda Jézus és miben áll az Ő munkája (lásd. Lk 2,48; Jn 2,4). Ahogyan szüksége volt neki is az Úrra, mint Megváltójára (Lk 1,47), ugyanúgy szüksége volt a Szent Lélek eljövendő munkájára is, hogy megvilágítsa az ő homályos értelmét (Jn 14,26). Jézus nyilvános munkája során Mária egyetlen feljegyzett mondata tömör és igen sokatmondó: „Valamit mond néktek, megtegyétek!” (Jn 2,5) Így szólt a Szentírás Máriája.

Mária kapcsolata Jézussal

Van-e ma valamilyen üzenete számunkra Mária földi kapcsolatának Jézussal? Róma válasza határozott igen. A Szentírás azonban máshogy beszél erről a kapcsolatról, sokkal kevésbé

hangsúlyosan. Amikor Mária (és Jézus testvérei) az Úrhoz közeledtek – az Ő azonnali figyelmét várva –, Jézus nem tulajdonított Máriának semmiféle különleges szerepet, ezen földi kapcsolat ellenére sem. Ehelyett azonban „... ki-nyújtván kezét az Ő tanítványaira, monda: Íme az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én meny-nyei Atyám akaratát, az nekem fítestvérem, nőtestvérem és anyám.” (Mt 12,46-50) Lukács beszámolója hozzátesz még ehhez egy nyomatékos állítást: „Az én anyám és az én atyámfiai ezek, akik az Isten beszédét hallgatják és megcselekszik azt.” (Lk 8,21)

Távol attól, hogy ezt a lehetőséget megragadva felmagasztalja anyját, Jézus a tanítványaira összpontosít. Lelki értelemben ők, a *tanítványok* voltak Krisztus családja. Az Ő földi családjának tagjai – Mária kivételével –, nem is voltak még hívők ebben az időben (Jn 7,5).

Pápai szövegmagyarázat

Figyeljük meg, ahogyan II. János Pál pápa magyarázza ezeket a verseket: „Kétség sem fér hozzá, hogy mivel Mária Jézus test szerinti anyja, megérdemeli, hogy áldott legyen. (‘Boldog méh, amely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál.’) De különösen azért áldott még Mária: mert már az angyali üdvözlétnél elfogadja Isten szavát; elhitte azt; engedelmeskedett Istennek; „megtartotta” ezeket a szavakat és a „szívében forgatta” azokat. (vö. Lk 1,38-45; Lk 2,19-51) Élete folyamán pedig meg is valósította a rábízottakat. Így hát azt mondhatjuk, hogy a Jézus által hirdetett áldás – a látszat ellenére – nincs ellentétben² az ismeretlen asszony által mondott áldással.” (Pt. I:3:20)³

Ilyen „szövegmagyarázatokra” építi a Római Katolikus Egyház a Mária dogmákat. Hallgassuk ismét II. János Pál pápát: „Ami itt tulajdonképpen nyilvánvalóvá válik, az egy *újfajta anyai szerep*, amely lélek szerinti és nem csupán test szerinti. Más szóval, megfigyelhető Mária gondoskodása és féltő szeretete az *emberiség* iránt. Mária az emberekhez fordulva, különböző igényeiket és szükségleteiket Krisztus messiási küldetésének és üdvöztető erejének közelébe hozza. Tehát itt egy *közvetítés* van: Mária az ő Fia és az emberiség közé helye-

„... egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.”
(1Tim 2,5)

zi magát az igények, a szükségletek és a szenvedések valóságában. „Középre” helyezi magát, azaz Közvetítőként (*Mediatrice*) viselkedik, nem pedig kívülállóként, de az ő helyzetében mégis csak úgy, mint egy anya.” (Pt. 1:3:21)

Egy evangéliumi válasz

Az igazság természetesen az, hogy az Úr Jézus *kijavította* az ismeretlen asszony által mondottakat: „Boldog méh, amely téged hordozott, és az emlők, melyek szoptál.” (Lk 11,27) Jézus elterelte ennek az asszonynak a figyelmét Máriáról, saját természetes családjáról, az ebből származó vélt privilégiumokról, és inkább azt mondta: „Sőt inkább boldogok, akik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt.” (Lk 11,28) Jézus feltárta azt a csodálatos igazságot, hogy hallván és engedelmeskedvén Isten szavának, bármely bűnös családi(as) kapcsolatba kerülhet Jézussal: lelkileg és örökké.

Róma dogmáiban ugyanakkor *megmáskosították és felcserélték* a bibliai igazságot. Máriát úgy tüntetik fel, mint aki megcselekszi a hívőkért azt, amit valójában egyedül Krisztus tud megtenni. Figyeljük meg azt a nyelvezetet, amelyet a pápa használ Máriával kapcsolatban. Ez ugyanaz a nyelvezet, amit az evangéliumiak méltán használnak Krisztussal kapcsolatban – az Ő szerető, hatékony, Közbenjárói szolgálatát illetően. Kétségtelen, hogy amit Róma állít Máriáról, az valójában csak egy végtelen isteni lény számára lehetséges. Ez pedig nem lehet más, mint maga Krisztus.

Az Újszövetség igen egyértelműen kimondja Jézus Közbenjárói szerepének egyediségét: „És mert új szövetség közbenjárója Ő (Krisztus), hogy meghalván...” (Zsid 9,15) és mert „egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.” (1Tim 2,5)

További állítások

Róma továbbá állítja, hogy Jézus saját Közbenjárói szerepének gyakorlása Mária közbenjárásától függ: „Mária megmutathatja az ő Fiának az emberek szükségleteit. Tulajdonképpen neki meg van a 'joga' arra, hogy ezt tegye. Ez az ő *közbenjárásának* a természete.” (Pt. 1:3:21)

De hát Jézus, a Fiú Isten, mindentudó! Ezért Máriának nem kell „rámutatnia az emberek szükségére”, hiszen azt olvassuk, hogy „Ő (Jézus) ismeré mindnyájukat, és mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről; mert magától tudta, mi volt az emberben.” (Jn 2,24-25) Nem elégedvén meg azzal, hogy az Úr Jézust Máriától teszik függővé, a pápai enciklika bennünket is függővé tesz Máriától, mint aki lehetővé teszi számunkra, hogy megtudjuk Jézus akaratát! Ezt mondják: „Mária anyai feladatának egy másik alapvető eleme a szolgálathoz intézett szavaiban figyelhető meg: 'Valamit mond néktek, megtegyétek!' Krisztus anyja úgy tünteti fel magát, mint Fiának szószólója, rámutatva azon dolgokra, amelyeket meg kell tenni ahhoz, hogy a Messiás üdvöztető hatalma kibontakozhasson. Kánában – hála Mária közbenjárásának és a szolgálk engedelmeségének – eljött Jézus órája.” (Pt. 1:3:21)

² Mégis olvassuk el figyelmesen a Lk 11,27-28-at, és nézzük meg, hogy vajon igaza van-e a pápának. – *A Szerk. megjegyzése.*

³ A pápai magyarázatra való hivatkozás.

A Lukács 2,48-49 viszont azt mutatja, hogy Mária nem volt mindig tudatában Jézus akaratának (amely egyezik az Atya akaratával – lásd. Jn 5,30). Ez a Szent Lélek egyedülálló szerepe, hogy az Igén keresztül megvilágítsa az emberek számára Jézus akaratát. Itt Róma Máriáról szóló doktrínája egybevág a Szentírásról alkotott téves elképzelésekkel. Róma számára nem a Szentírás az egyetlen tekintély. A tradíciók is tekintélyként szolgálnak, és mindkét tekintély alá van rendelve az egyházi tanítói hivatalnak (*Magisterium*), hogy konkrétan értelmezze ezeket.

Következtetések

Róma következtetése: „Mária anyánká lett a kegyelem közvetítésére. A kegyelmet közvetítő anyai szerepe az isteni anyaságból ered.” Továbbá: „Hiszen az isteni gondviselésből adódóan ő volt az anya, aki táplálta az isteni Megváltót; aki az Úr egyedi nemességű társává és alázatos szolgálóleányává vált; aki engedelmisségével, hitével, reménységével és forró embersze-

retetével együttműködött a Megváltó munkájában...” „Mária ezen anyai mivolta a kegyelem közvetítésében... megszakítás nélkül fog tartani az összes választott örökkévaló beteljesüléséig.” (Pt. 1:3:22)

Minderre nem tekinthetünk csupán úgy, mint egy tudományos vagy teológiai álláspontra. Mindennek rengeteg pasztorális, de ugyanakkor örökkévaló következménye is van, mivel tagadja a Krisztusról szóló biblikus tanítást. Mert kicsoda Jézus? Nem egyértelmű a Szentírásból, hogy Ő az egyedüli Közbenjáró? Itt tehát nem kevesebb forog kockán, mint Isten ígéjének megbízhatósága, a Megváltó dicsősége, és az elbukott bűnösök örökkévaló sorsa. Azok a hamis tanítások, amelyek elterelik a figyelmet Krisztus személyéről és munkájáról csupán egyvalamire jók: hogy félrevezessék az embereket az üdvözítő hittől.

Krisztus mindenre elégséges

A Krisztusról szóló igaz tanítás bezárja az ajtót mindenféle színlelt „Közbenjáró” előtt. A *Sola Scriptura* (egyedül a Biblia) elhozza számunkra a *Solus Christus* (egyedül Krisztus) üzenetét, amely pedig egyedülállóan arra fókuszál, hogy *Sola Fide* (egyedül hit által). Ha ez emberek egyáltalán megmenthetőek, akkor az egyedül Krisztus által lehetséges. Bármilyen elvesz ebből az igazságból hamis, és a lelkek romlásához és vesztéhez vezet.

Hogyan hívjuk a bűnösöket Krisztushoz? Hogyan válaszolhatnak Jézus hívására? Lehetséges-e válaszolniuk személyesen, vagy csak közvetve és másodlagosan? Avagy nem Jézus mondta: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28) Jézus Krisztus nem mindenható? Nem Ő-e a kezdet és a vég, az Alfa és az Omega, az emberek üdvözítője (Jel 1,8-11; Jel 21,6; Jel 22,13)? Nincs más Megváltó!

Hogyan hívjuk a bűnösöket Krisztushoz? Hogyan válaszolhatnak Jézus hívására? Lehetséges-e válaszolniuk személyesen, vagy csak közvetve és másodlagosan? Avagy nem Jézus mondta: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28) Jézus Krisztus nem mindenható? Nem Ő-e a kezdet és a vég, az Alfa és az Omega, az emberek üdvözítője (Jel 1,8-11; Jel 21,6; Jel 22,13)? Nincs más Megváltó!

Stephen Murphy

GLOBALISTA LECKE

Ha össze tudnánk zsugorítani a Föld népességét egy pontosan 100 lelket számláló falura és az emberi fajon belül megtalálható arányok változatlanok maradnának, akkor valami hasonlót kapnánk:

Ebben a faluban élne 57 ázsiai, 21 európai, 8 afrikai és 14 ember a nyugati féltekéről (annak északi és déli részéről egyaránt). A faluban 52 ember lenne nő, 48 lenne férfi, 70 lenne színes bőrű, 30 lenne fehér bőrű, 70 lenne nem keresztény, 30 lenne keresztény (értsd: a kereszténységhez tartozó), 99 lenne heteroszexuális, 1 lenne homoszexuális.

Képzeld: 6 ember birtokolná az egész Föld gazdagságának 59 százalékát, és mind a 6 az Egyesült Államokból származna! A százfős világfaluban 80 ember élne elégtelen lakáskörülmények között, 70 nem tudna olvasni, 50 lenne alultáplált, 1 mindig haldokolna, 1 mindig megszületőben volna. Közülük 1 (igen: csak 1) rendelkezne felsőfokú végzettséggel és 1 rendelkezne számítógéppel.

A következőkön is el lehet töprengeni:

- Ha ma reggel inkább egészségesen, mint betegen ébredtél fel, akkor áldot-

tabb helyzetben vagy, mint azok a milliók, akik nem fogják túlélni ezt a hetet.

- Ha még sohasem élted át a háború szörnyűségét, a fogság magányát, a kínzás gyötrelmeit vagy az éhezés szenvedéseit, akkor 500 millió embernél jobb a helyzeted.

- Ha részt vehetsz egy egyházi összejövetelen a zaklatás, letartóztatás, kínzás vagy halál félelme nélkül, akkor áldottabb helyzetben vagy, mint 3 milliárd ember ezen a világon.

- Ha van ennivalód a hűtőben, ruha a testeden, tető a fejed fölött, és egy hely, ahova nyugovóra hajthatod a fejed, akkor gazdagabb vagy, mint a világ népességének 75 százaléka.

- Ha van pénzed a tárcádban, vagy legalább aprópénzed valahol egy edénykében, akkor a világ gazdagjainak felső 8 százalékába tartozol.

- Ha szüleid még élnek és házasok, akkor nagyon ritka példány vagy, még az Egyesült Államokban és Kanadában is.

- Ha el tudod olvasni ezt az üzenetet, akkor kétszeresen áldott helyzetben vagy, mert lásd, valaki gondolt rád, és még áldottabb helyzetben vagy, mint 2 milliárd ember ezen a bolygón, akik egyáltalán nem tudnak olvasni...

Mondd, ismered azt a falut, ahol élsz?

(Forrás: internet)

Ha pedig mindehhez hozzávesszük azt is testvér, hogy neked még Megváltód és örök életed is van, mondd, mi okod van panaszra és elégedetlenségre?

(A Szerk.)

AZ ISTEN LÉLEK; ÉS AKIK ŐT IMÁDJÁK, SZÜKSÉGES, HOGY LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN IMÁDJÁK. (JN 4, 24)

AZ IGAZ ISTEN HELYES TISZTELETE (4.)

Rövid sorozatunk utolsó részéhez érkezünk, amelyben az istentisztelettel kapcsolatos harmadik és egyben utolsó buktatóval foglalkozunk. Eddig láthattuk, hogy egyedül az igaz Istent kell tisztelniük, az Őt szeretőknek, a Benne hívőknek. Vizsgálódásunk utolsó kérdése tehát így hangzik:

III. Hogyan kell Istent tisztelni?

A mindenkori egyszerű válasz erre a kérdésre az, hogy „lélekben és igazságban.” (Jn 4,24) Ezt kellene most magyarázni néhány alkalmazásával együtt. Talán ez az a buktató, amelynél a legtöbb időt kellene szánni a részletek tárgyalására, tisztázására. Sajnos helyszűke miatt erre nincs lehetőségünk. Több megközelítésből is elindulhatnánk, hiszen egy igen átfogó témakörrel állunk szemben. Jelen esetben a következő szempontokat érinteném:

Teológia és istentisztelet

Az istentisztelethez való viszonyulást, az istentisztelet „hogyanját” nagyon meghatározza egy adott gyülekezet/felekezet teológiai álláspontja. Ha az például kálvinista vagy éppen arminianus. Ha Isten- vagy emberközpontú teológia dívik kötelekein belül. Ha karizmatikus vagy katolikus. Vagy ha az olcsó evangélium bármilyen formáját hirdeti. Tehát egy egyház teológiája, tanbeli meggyőződése mindig meghatározza istentiszteletének természetét és jellegét. Ha egy egyház például liberális, nem sok jó mondható el az istentiszteletéről sem. Hogyan is várhatnánk el egy olyan egyháztól, amely elvetette a Szentírás tekintélyét, hogy istentiszteletében biblikus legyen? Hiszen „történelmileg nézve, a református istentisztelet mindig is a református teológiából táplálkozott. Egyszerűen nem rendelkezhetünk az egyikkel a másik nél-

kül.”¹ – állítja két kortárs református teológus. Nyilván itt a hitvalló református teológiára kell gondolni.

Ez a teológiai kritérium a személyes preferenciáinkat is meg kellene, hogy határozza. A mindenkori keresztyéneknek azt kellene először is megvizsgálniuk egy adott gyülekezet esetében, hogy annak istentisztelete biblikus-e vagy nem. Nem pedig azt, hogy mi az első benyomásuk. Vagy azt, hogy szép-e a templom, jó-e a kántor, kellemes hangú-e a lelkész? Sajnos ma, a keresztyének inkább tapasztalataik és élményeik alapján minősítenek egy adott istentiszteletet. Gyakran „szeretnék jól érezni” magukat. Szeretnék „kapni valamit”, lehetőleg úgy, hogy azért ne kelljen semmit tenniük. Szeretnék, ha a prédikációk nem „zaklatnák” őket mindenféle „negatív” tanításokkal, kényelmetlen gyakorlati alkalmazásokkal. Szeretnék, ha az istentiszteletről „megnyugodva” és „feltöltekezve” jönnének ki.

Az ilyen keresztyének, a biblikus teológia medrében folyó istentiszteletről azt tartják, hogy az száraz és merev, illetve formalizmust munkál. Gátat szab a Lélek munkájának, elveszi az Úrral való együttlét örömet. Itt érdemes elgondolkodni azon, hogy az ószövetségi szentek mennyire örvendeztek az istentiszteleti alkalmaknak, pedig akkor aztán bőven voltak rendelkezések és szabályok. Gondolhatunk itt arra a szent várakozásra, amellyel a zsoltáros tekintett az istentiszteleti alkalmakra. (pl. Zsolt 84) Nem zavarta a sok rendelkezés vagy az ószövetségi istentiszteleti teológia. Összegzésképpen tehát elmondhatjuk, hogy nem a biblikus teológia nyomvonalát követő istentisztelettel van a baj. Inkább azzal, hogy (a) a keresztyének maguk sem ismerik, hogy milyen kellene legyen a biblikus istentisztelet, illetve (b) gyakran nincsenek egy személyes, élő kapcsolatban az igaz Istennel. Ez a két tényező rányomja bé-

lyegét istentiszteletükre, és azt gondolják, hogy a hagyományos biblikus formákkal való szakítás hozza el istentiszteletükben a minőségi változást.

Kinek az elvárásaihoz igazodunk?

Mivel az istentisztelet „hallgatósága” Isten, logikus, hogy az Ő elvárásaihoz kellene igazodnunk. A mai istentiszteleti gyakorlat azonban sajnos egyre inkább az emberi elvárásokhoz igazodik. Az egyházak istentiszteletükben is azt kívánják nyújtani, amit az emberek keresnek. Ez a tendencia egyértelműen megfigyelhető. Egy példa erre: „Személyes tapasztalatom, hogy a református istentisztelet jelenlegi formája nem felel meg a fiatalok elvárásainak. Luther korában *modern* volt ez az istentiszteleti forma ...”² – mondja egy lelkész. De ezzel azt is elismeri, hogy mára már valami másra van szükség. Való igaz, hogy gond van a mai református istentisztelettel. De az is biztos, hogy nem az ifjúság elvárásaihoz kell igazítani az istentiszteletet! A probléma nem is azzal van, hogy a mai „high-tech”³ korban a biblikus istentisztelet ósdinak tűnhet, hanem azzal, hogy a hitetlen tömegek (és sajnos gyakran a hívők is) nem értik, hogy miről kellene szólnon

Mise

¹ D. G. Hart & John Muether, *With Reverence and Awe*, P&R Publishing, Phillipsburg, NJ, 2002, 15. o.

² Pap Béni, *Visszatérés az igazi reformációhoz*, Népszerűség, Marosvásárhely, 2002. november 1, 8. o.

³ magas technológiájú korban

az istentisztelet, és azt sem, hogy kinek kell megfelelnie. Ez pedig azért van, mert nem hangzik el semmilyen tanítás az istentisztelettel kapcsolatosan.

Ha pedig az emberek nem értik, hogy miről szól az istentisztelet akkor: (1) meg kell adni, amit követelnek ahhoz, hogy (2) valahogy be lehessen hozni őket a templomba. Viszont ha a továbbiakban is ez a két szempont lesz a normatív, akkor végképp ajtót nyitunk a közönség szórakoztatására. Olyasmivel fogunk egyre gyakrabban találkozni, amit egy holland „keresztyén” együttes debreceni szereplése kapcsán elhűlve olvastam: „*Felállnak a padokra, táncolnak a színes fényben, fogadják a vastapsot és a fütttyőt* – a Református Nagytemplomban. Van, akit ez megbotránkoztat, mások örömmel veszik az újat, a mást.”⁴ Majd így folytatja a cikk írója: „Turnéznak, koncerteznek, s így hirdetik az Igét... Aki nem látta még őket, az nehezen tudja elképzelni, hogy milyen lehet negyven fehér ruhás fiatal a *templompadokon táncolva, énekelve*... A hangtechnikának köszönhetően tiszta hangjuk bezengi az egész helyiséget, szinte kirázza az embert a hideg, amikor hallja őket... Közel állnak a mai kor emberéhez. Tudják, milyen stílust szeretnek, mi az amire felfigyelnek, ami megfogja őket.”⁵

Nos lehet, hogy az embereket ez megfogja, de hogy Istent is „megfogja” azt kétlem. Pedig az istentiszteletnek végső soron Neki kell tetszenie. Hiszen az istentisztelet elsősorban Istenért van. Vajon Jézust is „megragadná” az ilyen embercentrikus istentisztelet? Vagy pedig Jézus inkább ostort ragadna? Sajnos testvérek, a mai istentiszteletek döntő többsége valóban közel áll az emberhez, de távol áll Istentől és az ige kívánalmaitól. A Kolossé 2,23 is beszél a „magaválasztott istentiszteletről”, amely ugyan bölcs dolognak látszik az ember szeméi előtt, de sajnos nem igeszerű.

Regulatív princípium

A reformáció egyházai ezért mindig is a Szentírás fényében akarták meghatározni istentiszteletük teológiáját és liturgiáját. Már a reformátorok is sokat tárgyalták ennek részleteit. Ebben a te-

Luther Márton prédikál

kintetben bizonyára közismert a Luther és Kálvin közötti véleménykülönbség. Míg Luther az istentiszteletben teret kívánt engedni mindannak, amit Isten igéje *nem tilt*, addig Kálvin ragaszkodott, hogy csupán a Szentírás által *megparancsolt* dolgok lehessenek az istentisztelet részei. A puritán atyák ezt az alapelvet kifejtették és így rögzítették a Westminsteri Hitvallásban: „az igaz Isten tiszteletének megfelelő módját Ő maga *rendelte el és határozta meg* saját, kijelentett akarata által, hogy Ő nem tisztelhető emberi elképzelések és elgondolások szerint, látható kiábrázolással vagy bármilyen más módon, *amely nincs előírva Isten igéjében*.”⁶ A westminsteri zsinat óta beszélhetünk tehát az ún. regulatív princípiumról, azaz az istentisztelet rendszerező alapelvéről. Ez azt jelenti, hogy nem a mindenkori társadalmi elvárásokat, nem is az emberek szubjektív véleményét, nem is a hagyományokat, nem is az „új kijelentéseket”, hanem kizárólag Isten igéjének követelményeit kell figyelembe venni a mindenkori istentiszteletek megszerve-

zésénél. A Westminsteri Nagykaté⁷ idevágó 109. feleletében – többek között – így fogalmaz:

Isten a második parancsolatban a következő bűnöket tiltja: bármilyen, *nem Isten által elrendelt* istentisztelet kigondolását, javasolását, megparancsolását, használatát vagy bármilyen helyeslését... Tilt minden babonás eszközt, tiltja az istentisztelet megromlását, az ahhoz való hozzátételt vagy elvételt, akár saját magunk kezdeményezésére, akár a másoktól kapott hagyomány miatt, még akkor is, ha az a régiség, szokás, áhítat, jó szándék vagy bármi más ürügyén történik is. Tiltja... az Isten által előírt istentiszteleti rendelkezések semmibevételét, megvetését, akadályoztatását és ellenzését.

Az istentiszteleti reformot tehát a teológiai alapok tisztázásával kell kezdeni. Nem azzal például, hogy mi lenne az emberek igénye. Az ige által biztosított értelmezési tartományon belül aztán lehet mozgási szabadságunk. De az alapokat nem áll jogunkban megváltoztatni. Még a sokra méltatott XXI. században sem! Meg kell értenünk, hogy „az istentiszteleti kreativitást és az újításokat Isten soha nem engedélyezte a Szentírásban.”⁸ Mivel Ő nem változik (mi sajnos annál inkább!), az Ő tiszte-

⁴ Bugya Éva, *Tizenötödik Magyarországon*, Református Tiszántúli, Debrecen, 1999. május, 21. o.

⁵ Uo., 21. o.

⁶ Westminsteri Hitvallás 21:1

⁷ A Westminsteri Nagy- és Kiskáte előkészületben van a Presbiteriánus Kiadónál.

⁸ Dr. W. Robert Godfrey, *The Reformation of Worship*, [Here We Stand! - A Call from Confessing Evangelicals], Baker Books, Grand Rapids, MI, 1997, 167. o.

letének módja sem változhat! Ennyire egyszerű az egész.

Az istentisztelet elemei

Csupán néhány szót kívánunk szólni az istentisztelet elemeiről. Merthogy igen időszerű kérdés ma az, hogy mit lehet beépíteni illetve kivenni az istentiszteletből. Ha az újszövetséget és az apostoli egyház gyakorlatát vizsgáljuk, azt látjuk, hogy egy közönséges istentiszteletnek több elengedhetetlen eleme is volt. Ezek a következők: az ige olvasása, az ige hirdetése és magyarázata, éneklés, imádkozás-könyörgés, a sákramentumok helyes kiszolgáltatása, adakozás, áldás. Ritkábban előforduló elemek lehetnek a különféle fogadalomtétel. De ezzel lassan ki is merítettük a biblikus istentisztelet elemeinek a listáját.

Nem olvasunk viszont más istentiszteleti elemekről! Nem volt tehát miseáldozat, nem voltak misztikus liturgiák, nem voltak rendszeres gyógyítások, nem volt tánc, nem volt egy külön dicsőítő csoport sem, stb. Isten rendelése szerint, mindenki egyenlőképpen vette ki részét az istentiszteletből.

A prédikáció helye és szerepe

Az istentisztelet elemei közül csak egyet szeretnék kiemelni. Talán azért, mert ez van leginkább támadásnak kitéve manapság. Az istentisztelet egyik legfontosabb tartozékára, a prédikációra gondolok. A reformáció az oltár helyére a szószéket és a Bibliát helyezte. Tette ezt azért, mert Isten ígéje hirdetésének központi helyet szánt az istentiszteletben. A reformátorok nem a táncnak, nem a miseáldozatnak, nem a gyógyításoknak vagy ördögűzésnek, nem az új kijelentéseknek, nem a kórus szolgálatának, nem is a szavalatoknak – hanem az igehirdetésnek szántak elsőbbséget!

Sajnos manapság egyre inkább megfigyelhető, hogy a prédikációk másodlagos fontossággal bírnak. Könnyen kiszorulhatnak az istentiszteletből. Szintén általánosan megfigyelhető tendencia a prédikációk lerövidülése. A mai vizuális korban, a beszéd egyre kevesebb jelentőséggel bír. Tudunk olyan istentiszteletről itt Miskolcon, ahol a prédikáció jó esetben is alig tart 15 percet. De általában inkább 10-12 perc. Ez

azért van, mert az újjá nem született emberek nem szeretik a kegyes beszédet. Az igehirdetők pedig igyekeznek kedvükben járni.

De nemcsak az emberek „rühellik” Isten beszédét. A Sátán is gyűlöli azt. Mivel a biblikus prédikáció Isten élő beszéde és üzenete, a Sátán egyik fő célja ma is az, hogy Isten beszédének terjesztését megakadályozza. Ne feledjük el, hogy a Sátán a kezdetektől fogva abban jeleskedett, hogy Isten beszédét támadja és aláaknázza. „Csakugyan azt mondta az Isten?” (1Móz 3,1) Lehet táncolni, lehet énekelni, lehet előadásjellegű igehirdetéseket mondani a magyar nép dicső dolgairól néhány Ady, Reményik vagy Kőlcsey versidézzel megspékelve, lehet bármit csinálni – csak a biblikus igehirdetés rövidüljön és híguljon!

George Whitefield Leeds-ben prédikál

De Isten még mindig a beszéd, a prédikáció eszközét adta az evangélium közlésére! (Róma 10,13-17) Ezt a kegyelmi eszközt Isten egyelőre még nem vonta vissza. És nem is fogja! Istennek még mindig tetszik ez a bolondság. (1Kor 1,18-21) A hirdetett ige az a kegyelmi eszköz, amely Isten Lelkével együtt megtérést munkálhat a hallgató-ságban! A hirdetett ige az, amely a Lélek által hitben való növekedést munkál a hívekben! Nem a drámát, de nem is a pantomimot kívánja Isten felhasználni ebben. Képzeljük el Pált az Aerópáguszon, ahol munkatársaival egy pantomi-

mot játszik el a derék görögöknek, hogy megnyerje tetszésüket. Vagy képzeljük el Pált, ahogyan Krisztus kálváriáját egy tragédia formájában adja elő az egyik görög amfiteátrumban. Ugye tudjuk, hogy Pál nem ezt tette. Ehelyett, ahol csak lehetett prédikált.

Jegyezzük meg tehát: a mai kereszténység válsága részben az istentisztelet válsága, az istentisztelet válsága pedig javarészt a prédikálás válságára vezethető vissza! Itt nyilván nem akármilyen igehirdetésekre gondolunk, hanem olyan biblikus prédikációkra, amelyeket gyakorlatba is ültetnek. Testvérek, nincs mit keresnünk olyan „istentiszteleteken”, ahol alig van igehirdetés, illetve ahol az nem biblikus!

Három tévelygés

Igen találóan csoportosítja az istentiszteleti tévelygéseket dr. Peter Masters. Az alábbi esetek mindegyikében ki van játszva a „lélekben és igazságban” biblikus alapelve. Dr. Masters a tévelygések három nagy csoportját különbözteti meg.⁹

a) *Estztétikus istentisztelet.* Ebben az első esetben minden lenyűgöző. A különbségek különösen. Ilyen a katolikus istentisztelet. Mindent a szemnek és az érzékeknek: pompás ruhák, csilingelés, tömjénfüst, szép szobrok, megindító szentképek, misézés, szenteltvíz stb. De sajnos a protestánsoknak is ott vannak

⁹ Dr. Peter Masters, *Throwing Out the Principles*, Sword & Trowel, London, 2001, No. 3., 2-9. o.

impozáns templomaik. Hatalmas főhajókkal, milliós orgonákkal, koncertekre alkalmas akusztikával. Ott vannak a szép tornyok és az évszázados haranglábak. Ott vannak a faragott fatemplomok és a kőcsipkés vártemplomok. Ezeknek is megvan a maguk hangulata, hiszen minden olyan szép. És az embereket mindez lenyűgözi. Valósággal „szermesek” lesznek a templomba, a szép liturgiába, a kalotaszegi kézimunkákba – mondhatni az istentisztelet valamely kellékébe. Ez pedig egyfajta bálványimádás. Nem Istenben gyönyörködnek immár, hanem valami másban. Mint ahogyan a tanítványokat is elbűvölte a jeruzsálemi templom szépsége (Lk 21,5-6). Persze ismert Jézus válasza a tanítványok eme magatartására.

De vajon biblikus istentisztelet folyik-e a falakon belül? Ez a megvizsgálandó kérdés! Testvérek, ne feledjük, hogy Isten nem kézzel csinált templomokban lakik! (ApCsel 17,24; 2Krón 6,18) Őt nem lehet fogva tartani egy épületben. Mihelyt megromlik az istentisztelet, mihelyt nem Ő van a középontban, mihelyt az Ő rendelkezéseinek nem szereznek érvényt, Isten dicsősége elhagyja a templomot. (lásd Ezékiel könyvének 9., 10. és 11. fejezeit)

b) *Eksztatikus istentisztelet.* Ide tartoznak a karizmatikus istentiszteletek, illetve az ún. „kortárs” istentiszteletek. A lényeg itt az, hogy az „örvendezés” leple alatt mesterséges érzelmekeket keltsenek. Ha nincs semmiféle őszinte érzésünk Isten felé, majd itt lesz! Az istentisztelet hangulata és ritmusa ezt fogja munkálni. Az ige természetesen ebben az esetben is másról beszél. Pál apostol ugyanis lehűtötte a korinthusiak túlzott érzelmi megnyilvánulásait. (1Kor 14,23) De ez a fajta istentisztelet mégis – különösen a mai irracionális és misztikus felfogás miatt – nagy népszerűségnek örvend. Az emberek ugyanis szeretnék az *értelmet* kikapcsolni, hogy érzelmileg tapasztaljanak valamit. Pál apostol ezt is helytelenítette! (1Kor 14,15-16) Hiszen a „lélekben” történő istentisztelet többek között azt is jelentette, hogy nem „testben”! Nem táncolva, ugrálva, tapsolva, kurjongatva, mantraszerű dicsőítéseket énekelve. Az „igazságban” pedig azt jelenti, hogy Isten ígéjének rendelkezései szerint. Ez az, amit nem értenek ezek az emberek.

c) *Profán istentisztelet.* Ez az „istentisztelet” nem sokban különbözik egy

társadalmi közösségi alkalomtól. Hitetlen emberek tömegesen istentiszteletet színelnek. Ez a tipikus esete a hitehagyott népegyházi istentiszteletnek. Az emberek eljönnek az istentiszteletre (ha egyáltalán jönnek), mert jönniük kell. A lelkész elmond egy beszédet. Ennek lehet valami köze a Bibliához. De ez az istentisztelet meg van fosztva minden szent küllemétől. Hiányzik az a szent tisztelt, megilletődés, hódolat, ami a szent Istent valójában megilletné. Hiányzik az igaz Isten ismerete. Hiányzik az egymással való közösség, az igazi koinónia. Mindaz, ami itt történik Isten szentség és igazsága ellen tör, azt járhatja le. Az emberek pedig ahogy jöttek, úgy mennek el. Általában egy kukkot sem hisznek abból, ami elhangzik. Valójában nem sok értelmét látják az egésznek, csupán képmutatásból és hagyománytiszteletből csinálják. (Mt 15,7-9) De az élő Krisztus nincs jelen. Minden lélek nélküli. Isten igazsága pedig nincs képviselve, hiszen ami ilyenkor történik, eleve ellene mond az ige tanításainak.

A keresztyének magatartása

A mai keresztyéneknek (és egyházaknak) alaposan át kell értékelniük az istentisztelet iránti magatartásukat. Kezdhethetnek az Úr napja iránti viszonyulásunkkal, a biblikus istentiszteleti

alkalmak és a tiszta igehirdetések megbecsülésével (sajnos sokan az istentiszteletek látogatását a keresztyén szabadság területére passzolják). De folytathatnák az istentisztelet teológiai alapjainak a vizsgálatával és az ebből következő különbségtétellel. Elgondolkothatnának azon is, hogy mennyire tudatos az istentiszteletre való készülődésük. Látniuk kellene, hogy a református istentiszteletnek igecinek, egyszerűnek, tiszteletteljesnek és istencentrikusnak kell lennie. Olyannak, amely minden Isten által adott kegyelmi eszközt megfelelően használ a hívők lelki építésére.

Az istentisztelet tehát nem lehet egy jelentéktelen mozzanata a keresztyén ember életének. Kálvin egy ízben kifejtette, hogy mennyire abszurd úgy vitatkozni az *üdvösség hogyanjáról*, hogy közben nem tulajdonítunk kellő fontosságot az *istentisztelet hogyanjának*. Vegyük tehát komolyan Isten tiszteltét! Biztasson bennünket ebben is az ige: „Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládosak, melynél fogva *szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel*. Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.” (Zsid 12,28-29)

INNEN-ONNAN - INNEN-ONNAN - INNEN-ONNAN

Új rovatunkban hírekkel is szeretnénk színesebbé tenni újságunkat. Olyan híreket válogatunk össze külföldről és belföldről egyaránt, amelyekről úgy ítéljük meg, hogy tanulságosak és ugyanakkor elgondolkodtatóak. Híreinket több evangéliumi és világi újságból ollózzuk össze. De figyelünk a média más megnyilatkozásaira is. Ahol indokoltnak látjuk, néhány megjegyzést is fűzünk a hírekhez. (A Szerk.)

Rekord...

II. János Pál pápaságának első 24 éve alatt több mint 64 szentet kanonizált. Ezen kívül több mint 1300 embert avatott boldoggá. Az ügy érdekessége, hogy ezek a számok meghaladják az elmúlt négyszáz évben szentté, illetve boldoggá avatottak számát. II. János Pál tehát több szentet kanonizált, mint négyszáz év alatt elődei együttesen...

Modern Reformation

Jézus ismét perben...

Egy kaliforniai bíróság nemrégiben megtiltotta, hogy polgári rendezvényeken Jézus nevében imát mondjanak. A bíróság döntését – többek között – azzal indokolta, hogy ez a cselekedet szektás veszélyt hordoz magában...

Modern Reformation

Turbános rend...

A londoni Városi Rendőrség elfogadta azt a *Muzulmán Rendőrök Egyesülete*

részeről érkezett javaslatot, mely szerint ők turbánban szeretnék felügyelni a város közbiztonságára. Az új rendelkezés értelmében, a hagyományos „bobby” sisakot turbánra váltják a rend muzulmán őrei. A rendőrség ettől az intézkedéstől azt reméli, hogy több muzulmánt sikerül verbuválnia a rendőri szolgálatra...

Evangelical Times

Vajon mi lesz a következő lépés? Talán az, hogy a *Muzulmán Rendőrök Egyesületének* női tagozata csadorban intézkedhessen?

A homoszexualitás az ajtón kopogtat avagy: ami késik nem múlik...

Az amerikai episzkopális (anglikán) egyházban nagy botrányt kavarázó „meleg” püspök, Gene Robinson beiktatásának híre Magyarországon is felkavarta a kedélyeket. A kérdést a világi média már több ízben is feldolgozta...

Népszabadság

Bár a magyarországi protestáns egyházak szóvivői egyelőre úgy foglaltak állást, hogy elutasítják az ilyen szolgálattevőket, az ügy hosszú távú kimenetele nem lehet kétséges. Ne ámisuk magunkat! Csupán évek kérdése, hogy a teológiai zavar, a politikai nyomás és a társadalomnak való megfelelés vágya együttes hatásaként, mikor lesz a homoszexuális lelkészek szolgálata elfogadott

vagy legalább is megtűrt. Meglepő volt arról is olvasni, hogy a *Népszabadság* 2003. szeptember 26. számában egy okleveles református lelkész, valamint egy református teológus diák tört burkoltan lándzsát a melegség védelmében. Egyelőre csak azért, hogy szoktassanak hozzá a gondolathoz. Kíváncsian várjuk, hogy vajon indul-e egyházfegyelmi eljárás ellenük?

Keresztyénüldözés...

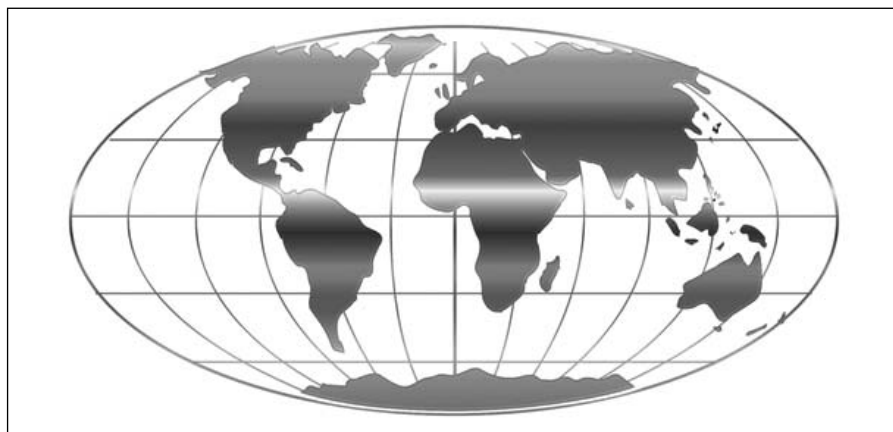
Megtalálták annak a megtért arab férfinak a holttestét, akit július óta keres a családja. A *Barnabas Fund* nevű keresztyén szervezet szerint, a megtért arab férfi muzulmán ismerőseinek próbált bizonyosságot tenni a palesztin területeken. Ezért júliusban keresztyén irodalommal, valamint audio- és video kazettákkal felpakolva hagyta el otthonát. Gyilkosai – elrettenés végett – négy részre vágták fel holttestét.

Evangelical Times

Mit kockáztatnál te a bizonyágtétel érdekében?

Már a Mikulás napjai is meg vannak számlálva...

Ausztrália egyik államának óvodáiból 2002. decembere óta kitiltották a

Mikulást. A Viktória állambeli rendelkezést a hivatalnokok azzal indokolták, hogy kímélni kívánják a nem keresztény kisebbségek érzékenységét. Az óvodai csoportokban ugyanis muzulmán gyerekek is járnak...

Népszabadság

Ezek után vajon mire számíthat Jézus?

Jézus egy újabb megvilágításban?

Egy amerikai vezető hírműsor (ABC) azt fontolgatja, hogy Jézusról egy új tényfeltáró dokumentumfilmet sugározzon. A film részben egy sikeres novellára épít, melynek címe: Da Vinci Kódja. Az állítólagos „eredeti történet” egy titkos társaság jóvoltából maradt fenn, amelynek maga Leonardo Da Vinci is tagja volt. Innen a könyv címe. A könyv és a film szerint Jézusnak volt felesége – nem is akárcsi, hanem a prostitúcióból megtért Mária Magdaléna. Sőt, a frigyből egy gyermek is született, akit Mária Magdaléna nem sokkal Krisztus megfeszítése után kimenekített Jeruzsálemből...

BBC News

Mondanunk sem kell, hogy a „tényfeltáró” dokumentumfilm, minden ténybeli alapot nélkülöz. De Krisztusból már eddig is sok mindent csináltak. A filmnek valójában csupán egy célja lehet: botránkoztatás és zavarkeltés.

AZ ÉN BIBLIÁM¹

Az én Bibliám egyfajta gyógyszeres szekrény. Van benne minden, amire szükségem van. De nem úgy járulok ehhez a szekrényhez, hogy az egyik saroktól elindulva kipróbálom minden üveget és minden gyógyszert mindaddig, amíg nem találom egyet, amely nekem is „ízik”. Hiszen mindezek a gyógyszerek különféle betegségek kezelésére valók.

Az én Bibliám tehát egy gazdag gyógyszer-gyűjtemény. Vannak benne figyelmeztetések és vigasztalások, bátorítások és intések az igazságban való nevelésre. Ezek a gyógyszerek különféle formában vannak jelen: némelyek a példabeszédek kristályaiban vannak elrejtve, és ezeket fel kell oldani; mások pedig annyira szépen bevonattak példázatokban, hogy azokra a gyógyszerekre emlékeztetnek, amelyek után még a gyerekek is sóvárognak. Némelyikük viszont, sőt talán a legnagyobb részük természetes formában vannak – történelmi feljegyzéseként. Ilyenkor magunknak kell kivonnunk a lényegét, mielőtt felhasználhatnánk. Megint mások olyanok, mint az ásványvíz: nem lehet pontosan meghatározni alkotóelemeiket, de ha nagy mennyiségben isszuk, kimossák a tisztátalanságokat szervezeteinkből. Nem mindig tudjuk hogyan, de ha nagyokat kortyolgatunk belőle, valahogy belsőleg tisztábbnak érezzük magunkat. Az én Bibliám nemcsak az igazságot tartalmazza, hanem azt az elenzert is, amelyre szükségünk van a hamisság leküzdésére.

Az én Bibliám egy fegyverraktár, ahol minden helyzetre és eshetőségre találhatok igazságokat és fegyvereket. Amikor az emberek késve érkeznek istentiszteletre és csak vonakodva támogatják a gyülekezetet, Malakiás tegezését nyitom meg és kiveszek egy nyílveszszőt: „Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből.” (Mal 1,10) Ha viszont a nyíl célba talál és sebet ejt, akkor a sebészeti készletet használom: „Térjétek hozzám, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura.” (Mal 3,7)

Amikor politikai kötelezettségeimnek kell eleget tennem, Sámuel második

könyvét nyitom ki: „Izráel Istene szólott, Izráel kösziklája mondá nekem: Aki igazságosan uralkodik az emberek felett, aki Isten félelmével uralkodik; olyan az, mint a reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel; napsugártól, esőtől sarjadzik a fű a földből.” (2Sám 23,3-4)

Amikor az emberek túlterheltek és az élet problémáinak megoldásait keresik, Jób könyvét magyarázhatom nekik. Rámuthatnak arra, hogy minden filozófia meg kell, hogy adja magát az olyan hit előtt, amely látja Isten nagyságát és jóságát, majd Őbenne bízik magyarázat nélkül.

Amikor az embereknek túl földhöz kötött nézeteik vannak a mi Urunkról, a János evangéliumával táplálom őket néhány héten keresztül.

Csodálatosnak találom azt is, ahogy különféle embereknek és különféle viszonyokra is tartalékol mondanivalót. Amikor Ruskint kritizálták azért, hogy túl gyakran behozta az Írásokat előadásaiiba, Ő ezt mondta: „Az a minimum tisztelet kijár Istennek, hogy elkérjük az Ő vezetését... A *legtiszteleteljesebben* akkor használjuk a Bibliát, amikor a *legsokásszerűbben* használjuk. A mi szemtelenségünk éppen abban mutatkozik meg, amikor nem hivatkozunk a Bibliára... Nem lehet eléggé gyakran az ajkainkra venni, sem eléggé mélyen az elménkbe vésni, sem eléggé hűségesen aszerint élni.”²

Az én Bibliám egy politikai kézikönyv is. Úgy gondolom, hogy mindenki foglalkozott már a társadalom nagyobb problémáival és a napi politika kérdéseivel. Csodálatos segítségnek találom a Bibliát abban is, hogy jobban érthetem milyen irányba haladnak bizonyos társadalmi mozgalmak. A Biblia nem vitorlástérkép, hanem iránytű és sarkcsillag. Nem fog egy édesvízi halászt hajóskapitánnyá tenni, sem egy választókerületi politikust államférfivá, de megadja azokat az alapelveket és azt az irányt, amelyen minden államférfinek haladnia kell – különben összetörik. „Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, a kié az uralkodás, és néki adom

¹ A *Free Church Witness* skót református magazin 2002. novemberi számából engedéllyel átvett cikk. Eredeti címe: *My Bible*. Fordította: Steven Robinson.

² John Ruskin (1819-1900), evangéliumi szemléletű angol művészet- és irodalomkritikus, valamint társadalmi reformer. 1870-től az oxfordi egyetemen a szépművészetek professzora. (A Szerk. kiegészítése)

azt!” (Ez 21,27) Nincsen az a párt, amely fennmaradhat, ha az igazság útjában áll. Olvasunk arról is az igében, hogy Krisztus királyságának a hajnala egy olyan világrend hajnala, ahol „fegyvereiket kapákká kovácsolják, dárdáikat pedig sarlókká.” Tudjuk azt is, hogy „a Jézus nevére minden térd meg fog hajolni” (Fil 2,10) és minden nemzet az Ő királyságának része lesz. Mindez meghatározza a mi nemzetközi céljainkat és reményeinket.

A Jelenések könyve hadakozásról szól. Visszhangzik a dörgésektől és remeg a földrengésektől. Felvillannak a villámok, és szinte hallani lehet a sebesültek és a haldoklók sírását, nyögését és szenvedését. De ez a könyv is Isten országának diadalával ér véget. Azok az emberek a győztesek, akik követik Krisztus lobogóját.

Legfőbb vágyam az, hogy minél több bölcsességet szerezhessenek a Biblia tanulmányozása és megértése által. Majd ennek az ismeretnek a birtokában egyre nagyobb hajlandósággal engedelmeskedjek Istennek. Anélkül, hogy alá-

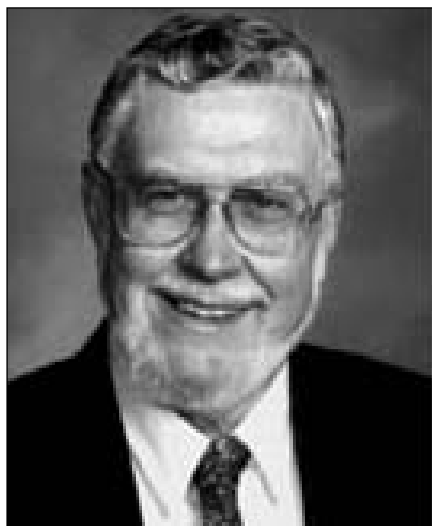

becsülném a más forrásokból származó jó dolgokat, *nekem az én Bibliám a könyv*. Egyedülálló eredetében, páratlan jellemében, megközelíthetetlen jóra való erejében – úgy áll előttem, mint a legfelsőbb tekintély. Átala kell meghatározni minden magatartást, hiszen az

Ige tartalmazza mindazokat az igazságokat és alapelveket, amelyek által majd Isten is megítéli a világot.

A Biblia egyik diákjától

MIT TEGYÉL, AMIKOR MEGROMLIK A HÁZASSÁGOD?¹

Fülöp és Emma nem segítségért jöttek. Bár egy lelkészhez fordultak házassági tanácsadásért, mégis nem azért jöttek, hogy megoldják a házasságukban felmerülő problémákat. Valójában már eltökéltek voltak: eldöntötték, hogy elválnak. Keresztyénként azonban tudták, hogy ez a válasz rossz, mert nem volt rá biblikus felhatalmazásuk.

Nem történt házasságtörés, nem hagyták el egymást, csak gyötrődtek – kiadatlanul. „Ha csak rá tudnánk venni (ti. a lelkészt), hogy beleegyezzen abba, hogy ezt a házasságot képtelenség folytatni” – gondolták, „akkor talán képes lenne megmutatni nekünk, hogy hogyan tesz Isten kivételt a mi esetünkben az Ő törvénye alól.” Ily módon érveltek lelkükben, amikor először mondták el történetüket a lelkésznek.

- Szóval, érted – vonta le a következőt Emma –, egyszerűen semmi nem maradt a házasságunkban. Már nem érezek semmit Fülöp iránt, nincs semmi, amire építhetnénk. Fülöp megjegyzése is hasonló volt:

- Hát, feltételezem, hogy már hosszú ideje nem hallott a miénkhez hasonló történetet. És mivel mi sok dologban nem értünk egyet, azt kell mondanom, hogy Emmának teljesen igaza van, amikor azt állítja, hogy már semmi nem maradt a házasságunkban. Minden cseppnyi szeretet, amit én valaha éreztem iránta, elmúlt.

Mindketten szorongó bizakodással ültek vissza, tudván legbelül, hogy a válasz rossz, de biztosak voltak abban, hogy mindent elmondtak erről a kér-

désről. Mindezek után mi mást tanácsolhatna a lelkész, ha már nincsenek érzések, ha nincs már többé szerelem, ha már semmi sem maradt? Vártak, remélve, hogy inkább a lelkész – és nem ők –, fogja kimondani a végső döntést. „Ha már semmi sem maradt a házasságokban, akkor azt hiszem, hogy nem tudtok mást tenni, mint elválni.” Azt remélték, ha ezeket, vagy ezekhez hasonló szavakat mond majd a lelkész, akkor ez valahogyan majd eltávolítja a lelki ismeret-furdalás által kiváltott rossz érzéseket. Ők valójában lelkük megnyugtatótatását akarták.

- Őszintén sajnálom, hogy hallanom kell erről a nehéz időszakokról és arról a sajnálatos helyzetről, amelyben jelenleg vagytok. Megértem, hogy miért jöttetek segítségért. Amikor egy házasság megromlik és úgy találjátok, hogy minden saját próbálkozásotok, amely arra irányul, hogy megjavítsa azt kudarcot vall, akkor tényleg segítségre van szükségetek. Azt mondjátok, hogy nincs már sem szeretet, sem érzés? Ez komoly dolog. Ha nem szeretitek egymást, csak egyetlen dolgot lehet tenni. („Na, most következik”, gondolták. „Azt fogja javasolni, hogy váljunk el”.)

¹ Fordította: Szabó Péter.

Meg kell tanulnotok hogyan szeressétek egymást.

- Megtanulni, hogy hogyan szeressük egymást? – kérdeztek vissza szinte egyszerre.

- Hogy érti azt megtanulni hogyan kell szeretni? – kérdezte Fülöp, mikor valamelyest visszanyerte lélekjelenlétét.

- Igen –, csatlakozott Emma cinikusan, – Hogyan lehet azt megtanulni? Nem vagyunk képesek érzelmeket produkálni a pusztá levegőből.

- Nem érzelmekről beszéltem – mondta a lelkész. Én a szeretetről beszéltem. A kettő nem ugyanaz, habár Hollywood, a televízió és a Playboy talán másképp mondják. A szeretet első sorban nem érzés. Mindenekelőtt ez annak az elhatározása, hogy mással jót tegyünk. Isten azt mondta, hogy ezt cselekedjünk. A szeretet ennél fogva azzal a vágygal kezdődik, hogy Isten kedvében járjunk. A másik iránti szeretet az a hajlandóság, hogy mindenünket odaadjuk neki, amire szüksége van, mert tudjuk, hogy Isten azt akarja, hogy ezt tegyük. Ahol igaz szeretet van, ott nemsokára az érzések is megjelennek.

- Hát, minden bizonnyal nem ez volt az, amit gondoltam, hogy mondani fog – válaszolt Fülöp.

- Hát, én sem erre számítottam – visszhangozta Emma. – Ami azt illeti – folytatta Emma –, kételkedem az egész dologban: hogyan tud megtanítani más szeretni? És mit jelent az, hogy megtanulni szeretni?

- Hadd kezdjem azzal, hogy megvilágítsam egy picit a bibliai szeretetet és azt, hogy mi módon lehet ezt megtanulni. Először vegyétek észre, hogy mindenhol a Bibliában Isten megparancsolja nekünk, hogy szeressünk. Nem parancsolhatod meg az embereknek, hogy legyenek bizonyos érzéseik, igaz?

- Hát...? Például, ha azt a parancsot adnám: „Emma, légy dühös”, te nem tudnál csak úgy mérges lenni, ugye?

- ... Gondolom nem.

- Akkor, hallgasd a Biblia következő verseit: „Szeresd a Te Uradat, Istenedet... Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” Ezek parancsolatok; Isten utasít minket, hogy szeressünk. Ha a szerelem első sorban érzés lenne, akkor erre nem lehetne utasítani. Érted ezt?

- Igen, azt hiszem, igen – mondta Fülöp –, de mi köze ennek hozzánk?

- Nagyon sok köze van, Fülöp. Tudod, Isten azt parancsolja neked, hogy

szeresd a feleségedet. Figyelj csak, hogy mit írt Pál apostolon keresztül: „Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szeretete az egyházat, és Önmagát adta azért.” (Ef 5,25) Emlékezz arra, hogy Krisztus meghalt a kereszten az Ő egyházáért.

- Úgy gondolja, hogy annyira meg kell tanulnom szeretni Emmát, hogy hajlandó legyek meghalni érte?

- Pontosan!

- Akkor, ezt felejtse el; sohasem fogom tudni megtanulni ennyire szeretni őt.

- Nem, ezt nem lehet csak úgy elfelejteni, mivel Isten parancsolja ezt. De természetesen, elkezdheted egy alacsonyabb szinten. A Biblia azt is parancsolja, hogy „Szeresd felebarátodat.” Emma a hozzád legközelebb lévő ember. Vele együtt eszel, vele alszol...

- Még ennyire sem tudnám szeretni.

- És én sem tudnám így szeretni őt!

- Hát, sajnálom, hogy ezt kell hallanom, de még mindig van remény... A Biblia olyan szeretetre is buzdít, amely a legalsóbb szint lehet számotokra. Isten azt parancsolja: „Szeresd az ellenségedet.” Látod: nincs kiút. Meg kell tanulnotok, hogy szeressétek egymást; Isten ezt parancsolja.

- Ó, nem!

- Nem!

- De igen. És ami azt illeti, remény is van, mivel Isten parancsolja, hogy szeressünk; Ő ugyanis sosem kér olyat gyermekeitől, amelyhez nem ad útmutatást és erőt, hogy azt véghezvigyék.

- Ó, jaj! Azért jöttünk ide, hogy segítsen kiutat találni ebből a nyomorúságos házasságból, ön pedig csak még szorosabban hozzáköt minket. Köszönjük – a semmit!

- Igen, a semmit!

- Várjatok, még nem végeztem. Ha tényleg ki akartok kerülni a nyomorú-

ságból, én tudok segíteni ebben. De úgy sosem találtok kiutat, ha felbomlik a házasságotok. Ami azt illeti, csak egyre nagyobb problémákkal fogtok szembesülni, ha ezt az utat választjátok. Nem lázadhattok Isten ellen azt várva, hogy a dolgok majd jól mennek. „A bűnös útja nehéz.” Sosem fogtok békét találni, ha hajszoljátok a békességet, vagy örömet, ha csak azt keresitek vagy megnyugvást a nyomorúságból, ha csak a menekülés a cél. Ezek a dolgok ugyanis melléktermékek, amelyek mindig elkerülik azokat, akik hajszolják őket. Csak azok kapják meg ezeket, akik Isten dicséretére helyezik a hangsúlyt, és nem magukra. Ha megbánjátok azokat a bűneiteket, amelyeket a szívetekben követtetek el, véget akarva vetni ennek a házasságnak és engeditek, hogy megtanítsam nektek, hogy mit mond Isten, béke és öröm tölt el titeket – hamarabb, mint gondolnátok. De egyvalami legyen világos: nem tehetitek csak azért azt, amit Isten parancsol, hogy azonnal kikerüljete a ti nyomorúságotokból; először és mindezek előtt dicsérnetek kell Őt.

- Hát, mi Istent akarjuk dicsérni. Ami azt illeti, azért jöttünk, mert tudtuk, hogy amit terveztünk az nem helyes. Azt reméltük, hogy ön azt valamilyen jogossá tudja tenni, de azt hiszem, hogy ez nem lehetséges.

- Nem, nem lehetséges Emma. De nagyra értékelem az őszinteségedet, hogy ezt kimondtad.

- De hogyan lehetséges az, hogy egy olyan rossz házasságot, mint a miénk, újra össze lehessen hozni? Persze mindenek előtt ezt szeretnénk, de ez mégsem tűnik reálisnak. Nem ígér sokkal többet, mint ami lehetséges?

- Tudom, hogy valótlannak tűnhet számodra, Fülöp, de ha ezt komolyan gondolod és azt teszed, amit Isten mond, akkor megígérem, hogy 6-8 héten belül olyan házasságotok lesz, amelyben öröm élni.

- Ez túl szépnek tűnik, hogy igaz legyen.

- Tudom, hogy az, de már elég gyakran láttam megtörténni, hogy tudjam: igaz. De figyelmeztetlek, hogy a beszélgetés és a szándék önmagában nem elegendő. (Istent nem lehet lekenyerezni vallásos közhelyekkel.) Ő cselekedeteit akar; Ő változást követel. A változtatások nagy része nehéz lesz, nem mindig szeretjük megtenni azt, amit Isten

kér tőlünk. Bárhogyan is, de meg kell tennetek – egyszerűen azért, mert Ő így mondja. Nem mindig fogjátok megérteni, hogy miért kéri tőletek azt, amit kér, de mindenképpen meg kell tennetek – csak azért, hogy dicsőítsétek Őt. Konkrét dolgokat kell cselekednetek. És legelőször kérnetek kell Istent, hogy bocsásson meg, majd egymástól kell bocsánatot kérjétek. Nos, mit mondtok?

- Gondolom, nincs más út ...

- Én is akarok egy esélyt adni neki; valójában sosem akartam, hogy felbomoljon a házasságunk.

- Jól van. Most engedjétek meg, hogy teljesen világossá tegyen a szeretet alapvető bibliai mozgatóerejét. Látuk már, hogy a szeretet elsősorban nem érzélem. Hanem ez inkább az adáson keresztül jut kifejezésre. Az érzélem önközpontú, a szeretet másra irányul. Figyeljétek erre: „Úgy szeretete Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16); „... aki szeretett engem és önmagát adta érettem” (Gal 2,20); és emlékezzetek az előbb idézett Efézusi versre, amely így szól: „miképpen a Krisztus is szeretete az egyházat, és Önmagát adta azért.” Ezen létfontosságú versek mindegyike Jézus Krisztus szeretetére vonatkozik, amely minden, férj és feleség közötti szeretet példaképe; a szeretet az adással van összekapcsolva, nem pedig az érzelmekkel. Ez tehát az, ahol el kell kezdenetek: meg kell tanulnotok hogyan adjatok.

Meg kell adnod a másiknak mindent, amire szüksége van. Ez nem lesz mindig könnyű, hiszen már kialakult viselkedésformátok van az akarással, az elvárással és a követeléssel kapcsolatban, nem úgy, mint az adással... Mindennek meg kell változnia. És meg kell tanulnotok, hogy akkor is adjatok, amikor a másik fél nem nagyon kedves vagy szeretetreméltó veletek szemben. Emlékezzetek rá, hogy Jézus Krisztus Önmagát adta a bűnösökért, lázadókért, az ellenségeiért. Tudjátok, hogy ti is képesek vagytok erre, hiszen Ő mondja nekünk, hogy „tegyünk jót” az ellenségeinknek. „Ha a te ellenséged éhes, ... adj, ha szomjas ... adj.” Ő mondta. Nem azt mondta, hogy „először érezz szeretet iránta, és utána adj.” Nem, egyszerűen azt mondta: „adj.” Ha arra kellene várnunk, hogy érezzünk melegséget és jóindulatot az ellenségünk iránt, mielőtt adunk neki valamit enni vagy

inni, igen valószínű, hogy éhen vagy szomjan halna a várakozás közben. Adnunk kell, mindent, amire szüksége van – mert Isten mondja ezt, függetlenül attól, hogy így érezzük vagy sem.

- De nem válunk képmutatókká, ha olyan dolgokat teszünk egymással, amikhez nincs kedvünk?

- Nem Emma. Látod most újra a mai érzélem centrikus felfogás szerint gondolkodsz és nem a Biblia szerint. A képmutatást nem az határozza meg, hogy úgy érzed vagy nem azt a bizonyos cselekvést. A mai közfelfogással ellentétben, neked azt kell tenned, amit Isten mond hogy tégy, hogy Néki kedves légy, akár úgy érzed, akár nem.

- Egy biztos, ezt nem értem. Kérem tegye világossá ezt előttem.

- Rendben. A dolog így néz ki. Ma az első cselekedetem, amit megtettem egy olyan valami volt, amit nem éreztem, hogy meg kell tennem. Valami, amit nem akartam igazán megtenni. Felkeltem. Képmutatóvá tett ez a cselekedetem?

- Nem, természetesen nem.

- Téged sem tesz képmutatóvá az, ha szeretetet adsz valakinek, akkor is amikor nem érzed úgy. Csak akkor lennék képmutató, ha elmennék és mindenkinek azt hirdetném, hogy milyen öröm volt számomra ma felkelni, mikor valójában ez nem így történt. Nem képmutatás megtenni valamit, amit Isten érzelmeink ellenére parancsol, addig amíg nem mutatjuk be hamisan az igazi okainkat. Az oka annak, hogy felkelek az, hogy tudom felelős vagyok Isten és a munkáltatóm előtt. Az oka annak, hogy te szeretet adj alapvetően ugyanaz: Istennek akarsz tetszeni és ezért egy felelős feleség (férj) akarsz lenni Isten

előtt! Addig amíg cselekedeteidhez nem kapsz hamis okokat, mint például: „Kedves akarok lenni hozzád drágám, mert olyan sokat jelentesz számomra”, addig nem vegyül képmutatás ebbe.

- Hát, valójában még sosem gondoltam erre így. De azt mondta, hogy először a megbocsátással kell kezdenünk. Tegyük fel, hogy nem érzek megbocsátást Fülöp iránt. Még így is ugyanaz a helyzet?

- Igen, most már kezded érteni. A megbocsátás sem érzélem csupán. Ez alapvetően egy ígérettevés. Amikor te Krisztusba, mint Megváltódba helyezted a bizodalmodat, Isten megígérte, hogy bűneidet nem emlegeti fel ellened többé. Ez nem azt jelenti, hogy elfelejti; Isten sohasem felejt el semmit. Ez azt jelenti, hogy sose hozza fel azokat, hogy ismét ellened használja őket. Ha megbocsátasz valakinek, éppen ezért azt ígéred, hogy három dolgot teszel a rossz cselekedeteivel kapcsolatban. Megígéred, hogy:

1. Nem fogom felhasználni (azokat) ellene a jövőben.
2. Nem fogok másokkal beszélni róluk.
3. Nem fogok magamban rágódni rajtuk.

Amint az egyetlen módja annak, hogy másvalaki iránt megfelelően érezz az, hogy jól bánj vele; az egyetlen útja, hogy valaki iránt megfelelően érezz és végül is elfelejtsd azokat a rossz dolgokat, amelyeket veled tett, az, hogy megtartsd a fenti hármas ígéretet, amit akkor tettél, amikor azt mondtad: „Megbocsátok neked.” Látod, hogy nem kell bocsánatot érezned, hogy biztosítsd a megbocsátást, csak meg kell bocsátanod. Az érzésekkel ellentétben, Krisztus azt mondta nekünk, hogy hétszer is meg kell bocsátanunk egy testvérünknek, ha odajön hozzánk és azt mondja: „Megbántam.” (Lk 17,4) Világossá tesz ez dolgokat számodra?

- Hát, attól félek, igen: túlságosan is világos lett! – mondta Fülöp. Csak nem látom, hogy akár Emma, akár én rendelkezünk azokkal a dolgokkal, amelyek szükségesek, hogy megtegyük ezeket.

- Hát, valójában nincs bátorítóbb, mint hallani, hogy ezt mondd, mert ez nem olyasvalami, amit saját erődből meg tudsz tenni, de nem is olyan, hogy csak ülnöd kellene és várni, hogy Isten adjja meg az erőt a cselekvésre, mielőtt

te lépnél. Lukács evangéliumának ugyanabban a fejezetében a tanítványok ezekkel a szavakkal válaszoltak, amikor Jézus a napi hétszeri megbocsátásról tanította őket: „Az Úr adjon nekünk több hitet.” Ez látszólag elég kegyesen hangzott, de valójában egy kegyes kibúvót jelentett. Jézus ezt megvetéssel kezelte. Így felelt: „Ha annyi hitek volna, mint a mustármag, ezt mondanátok ím az eperfának: Szakadj ki gyökerestől, és plántáltassál a tengerbe; és engedne néktek.” Érted, hogy mire gondolt? Ezt mondta: „Nincs semmi másra szükséged. Még az a hit is, ami neked van, elég, hogy csodákat műveljen, ha azt engedelmséggben gyakorlod.” Ugyanez igaz rád, és Emma is Fülöp. Mindketten megváltottak vagytok. Hisztek Krisztus halálában és feltámadásában és megismertétek a bűnök bocsánatát és az örök élet bizonyosságát. Isten Szent Lelke bennetek lakozik. Tökéletesen igaz, hogy ti magatok nem tudtok engedelmeskedni. De nektek nem a saját erőtökből kell cselekednetek. Nincs szükségetek semmi másra. Isten minden segítségére rendelkezésetekre áll, amint engedelmeskedve azt teszitek, amit az Isten a Bibliában mond. Ha őszintén, hittel és imáságos lelkülettel engedelmeskedtek Istennek, Jézus, aki megígérte, hogy Ő általa minden dolgot meg tudtok tenni. („Mindenre van erőm a Krisztusban...” – Fil 4,13). Ő maga adja nektek az erőt. Sokkal inkább igaz, mint nem, hogy az erő a tettek által jön tehát, hogy nem azok kapják, akik csak engedetlenül ülnek és várnak, ahelyett, hogy engedelmes hitben járván haladnának és azt tennék, amit Isten kíván. Isten minden parancsa az Ő gyermekeinek reményt kell, hogy adjon, mivel – mint már arra rámutattam – Isten sosem kéri azt az Ő gyerekeitől, hogy olyat tegyenek, amely teljesítéséhez Ő nem biztosítja az útmutatást és az erőt.

- Hát, értem, Isten sokkal inkább előre látta ezeket a dolgokat, mint ahogy én gondoltam. Azt hiszem, hogy kezdek reménykedni; ha a Biblia mind ezeket megadja nekünk, akkor természetesen sokkal több mondanivalója van a problémánk megoldásáról, mint amiről valaha is álmodtam.

- Jól van Fülöp! Csak tisztázzuk teljesen ezt a kérdést; a Biblia nem pusztán több választ nyújt a problémáitokra, hanem az összesre megvan minden válasza! Az Ő Igéjében Isten „mindennel

megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való.” (2Pt 1,3)

- Engem is érdekel. Hogyan kezdjünk neki? Merre menjünk innen?

- Röviden ki fogok jelölni nektek néhány házfeladatot a következő hétre, miután teljes bocsánatot kértek Istentől és egymástól. De mielőtt továbbmennénk, van még egy másik dolog, amelyről egy-két szót szeretnék szólni. Térjünk vissza még egyszer ahhoz a vershez az Efézus 5,25-ben. Emlékszel, Isten azt parancsolja, hogy „férjek, szeressétek a ti feleségeteket, miként Krisztus szerette az egyházat.” Hát, ennek a fejezetnek ebben a részében egyetlen dolog világos – újra és újra a férjet (és nem a feleséget) utasítják, hogy szeressen. Ha nincs szeretet az otthonodban, ez elsősorban a te hibád és a te felelősséged megérteni, hogy a szeretetet előidézik, fenntartják és így növekszik.

- Most, már én is kezdek reménykedni!

- Nagyon örülök neki Emma, mert rád vonatkozó kötelezettségek is vannak ebben a szakaszban. Időben ki is fogok térni ezekre. De tovább folytatva, Pál rámutat arra, hogy a férfi az otthon feje, úgy, mint ahogy Krisztus feje az egyháznak. Ez azt jelenti, hogy elsődlegesen a férj felelős azért, hogy ügyeljen arra, hogy van-e szeretet az otthonában. A vezető szerepnek megvan a tekintélye, de először az ezzel járó kötelezettségekkel kell kezdenünk. Összefoglalva amit Isten mond, a vezető szerep felelősség, hogy átvegyük a „szerető vezetést” otthon. És ennek a vezetésnek a krisztusi példaképet kell követnie, amint Ő megmutatta szerető vezetését az Ő egyháza felett. Röviden, minden házasság keresztyénnek megvan a joga és kötelezettsége, hogy bizonyosgot te-

gyen a Krisztus és az Egyház közötti kapcsolatról. Fülöp, nagyon jól tudod, hogy nem az egyház fordult először Krisztus után a szeretetben. Valójában az 1Jn 4,19-ben azt olvassuk: „Mi (az egyház) szeressük Őt; mert Ő előbb szeretett minket!” És mellékesen megjegyezve ez a szeretet tiszta kegyelemből volt; nem volt semmi bennünk, ami ajánlott volna minket Istennél. Ő saját akaratából határozta el, hogy kiterjeszti ránc szeretetét. Tehát Fülöp, amikor nehéznél találd hogy kimutasd a szeretetet, akkor emlékezz arra, hogy Istennek sem volt ez könnyű.

- Mindig is szerettem volna a család feje lenni, de sosem tudtam, hogy miként kezdjem el.

- És én is azt akartam, hogy a férjem vállalja magára a vezetéssel járó felelősséget.

- Jól van, a feladatokban, amelyeket adok nektek, rengeteg tennivaló lesz, ami jó kiindulópontot jelent majd erre a hétre. Nos Emma, mivel Isten nem kívánja, hogy a szeretet legyen az otthoni szereped lényege, Ő az engedelmes-séghez ragaszkodik: „De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjöknek mindenben.” (Ef 5,24) Hadd magyarázzam meg, hogy mit is jelent ez. Úgy gondolom, hogy észre kell venned, hogy van néhány meglepetés ezzel az utasítással kapcsolatban. Tulajdonképpen a beteljesedés útja, amiről napjainkban olyan sokat hallunk ebben a völgyben kezdődik...

Kedves Olvasó most már eleget olvastál, hogy tudd: van remény. Fülöp és Emma csak kettő azon ezrekből, akik segítséget találnak házasságukra keresztyén lelkigondozás által. Mi a helyzet a te házasságoddal? Elkezdett megromlani? Van remény. De a remény sehol sem található meg, csak Krisztusban. Ha nem ismered még Krisztust, mint a te Megváltódat, vagy többet szeretnél tanulni a házasság és az élet egyéb problémáinak bibliai megoldásáról, lépj kapcsolatba azzal, akitől ezt az újságot kaptad.

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAK GYÜLEKEZETEINKBEN:

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				10:00 IMA 11:00 IT 18:00 HIT
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558		17:00 FB				9:45 IMA 10:30 IT 17:00 IT
Kaposvár	Bencs Miklós 06-82-712-484						16:00 IT
Barót	Tókos Sándor 0267-377-369					18:00 FB	11:00 IT 18:00 FB
Brassó	Vincze N. László 0268-328-278			18:00 FB			11:00 IT 18:00 IT 19:00 IMA
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793	18:00 FB				18:00 HIT	10:00 IT 18:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0267-318-773						15:00 IT
Marosvásárhely	Kovács Kálmán 0265-160-701			18:00 FB		10:00 GYB	11:00 IT 18:00 FB
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793				19:00 FB		
Rava	László Lehel 0723-630-793			14:00 HIT			14:00 IT 16:00 GYB
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0267-318-773		19:00 FB				10:00 IT 19:00 FB
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						11:00 IT 15:30 IB
Szék	Vigh István 0264-228-261		19:00 FB		19:00 FB		11:00 IT 16:00 IT 18:00 FB
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053			16:00 FB			8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0266-210-211		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0265-577-592					17:00 FB (Parajd)	10:00 IT 11:00 FB
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		16:00 IMA 17:00 FB			12:00 GYB	10:00 IT 17:00 FB
Badaló	Lőrinc Bertalan 031-417-6372				18:00 FB		
Barkaszó	Lőrinc Bertalan 031-417-6372						10:00 IT
Beregszász	Demeter Géza 031-412-4639	10:00 IB	14:00 FB				10:00 IT
Gát	Lőrinc Bertalan 06-20-808-4845			18:00 FB			
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 031-417-6372	18:00 IB			17:00 IMA 18:00 FB		14:00 IT
Kukja	Demeter Géza 06-20-416-5037						13:00 IT
Rafajna	Demeter Géza 06-20-416-5037			18:00 FB			
Zápszony	Demeter Géza 06-20-416-5037			14:00 FB			

IT - istentisztelet, FB - felnőtt bibliaóra, IB - ifjúsági bibliaóra, FO - fórumbeszélgetés, HIT - hitvallás tanulmányozás, GYIT - gyerekistentisztelet, GYB - gyerekbibliaóra

FELHÍVÁS

A Keskeny Út szerkesztője örömmel veszi tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívó testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérem kedves olvasóinkat, hogy bizonyoságtételeikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnék tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és – nem utolsósorban – terjesztéséhez.

A Szerkesztő